

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ—KNIHA PRVNÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA

MORGAN RICE

Morgan Rice
Kouzelná továrna
Серия «Oliver Blue a Škola
pro Vidoucí», книга 1

Аннотация

Skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan) (ke knize Trůn pro sestry) Představitost Riceové skutečně nezná mezí. Books and Movie Reviews (ke knize Trůn pro sestry) Od světové autorky bestsellerů číslo 1 přichází nová série pro středně staré čtenáře – ale i pro dospělé! Fanoušci Harryho Pottera a Percyho Jacksona – dál už nehleďte! KOUZELNÁ TOVÁRNA: OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUĆÍ (KNIHA PRVNÍ) vypráví příběh jedenáctiletého Olivera Bluea. Chlapce, kterého jeho nenávistná rodina nemá vůbec ráda. Oliver ví, že je jiný, cítí, že má moc, kterou ostatní nevládnou. Je posedlý vynálezy a odhodlaný uniknout ze svého hrozného života. Chce sám vést svůj osud. Když se Oliver přestěhuje do dalšího hrozného domu, je zařazen do další šesté třídy, která je ještě horší než ta předchozí. Šikanují ho, neberou mezi sebe a on neví, co s tím. Když se ale dostane do opuštěné továrny, začíná přemýšlet, jestli by se mu nemohl splnit sen. Kdo je ten záhadný starý vynálezce, který

se v továrně ukrývá? A co jeho tajemný vynález?Vrátí se Oliver v čase do roku 1944, do magické školy pro děti, které mají podobnou moc, jako on sám?Povznášející fantasy, **KOUZELNÁ TOVÁRNA** je první knihou v ohromující nové sérii plné magie, lásky, humoru, zlomených srdcí, tragédií, předurčení a řady šokujících zvrátů. Do Olivera Bluea se zamilujete a neodtrhnete se od něj až do chvíle, kdy budete muset jít spát. Druhá kniha ze série (**KOULE KANDRY**) a třetí kniha (**OBSIDIÁNI**) jsou již také k dispozici! Máme zde začátek něčeho pozoruhodného. San Francisco Book Review (komentář ke knize Cesta hrdiny)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	31
KAPITOLA TŘETÍ	49
KAPITOLA ČTVRTÁ	61
KAPITOLA PÁTÁ	79
KAPITOLA ŠESTÁ	87
Конец ознакомительного фрагмента.	88

KOUZELNÁ TOVÁRNA

(OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ—KNIHA PRVNÍ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s

Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž

se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

TÍHA CTI (Kniha č. 3)

FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)

ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)

MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Oliver Blue se rozhlédl po tmavé, omšelé místnosti. Povzdechl si. Tenhle nový dům byl stejně špatný jako ten starý. Sevřel v rukách svůj jediný kufr.

„Mami?“ ozval se. „Tati?“

Oba se na něj podívali svými neustále zachmuřenými pohledy.

„Co, Oliver?“ zeptala se podrážděně jeho matka. „Jestli chceš říct, že se ti tu nelíbí, tak raději mlč. Nic lepšího si dovolit nemůžeme.“

Působila ještě vystresovanějším dojmem než obvykle. Oliver jen zavrtěl hlavou.

„To je jedno,“ zamumlal.

Obrátil se a zamířil ke schodům. Slyšel, že jeho starší bratr už je nahoře a probíhá jednotlivými místnostmi. Jeho zlý, dupající bratr vždy proběhl novým domem jako první, aby si mohl zabrat nejlepší pokoj dřív, než se k němu dostal Oliver.

Začal stoupat vzhůru. Na odpočívadle narazil na troje dveře. Za jedněmi byla koupelna, za druhými ložnice s ohromnou postelí a za třetími byl Chris roztažený na posteli jako mořská hvězdice.

„Kde mám pokoj já?“ zeptal se hlasitě Oliver.

Jako kdyby jeho matka tu otázku očekávala, zakřičela ze spodního patra. „Pokoj je jen jeden. Budete se o něj muset podělit.“

Oliver cítil, jak jím projel záchvěv paniky. Podělit? To nebylo slovo, které by měl Chris zrovna v oblibě.

Bylo to tak, Chris vyletěl z postele jako raketa. Přihnal se k Oliverovi a přitiskl ho ke stěně. Vyrazil z Olivera hlasité uf.

„Rozhodně se nepodělíme,“ zasyčel Chris. „Je mi třináct, nebudu se dělit s DĚCKEM!“

„Nejsem děcko,“ zamumlal Oliver. „Je mi jedenáct.“

Chris si odfrkl. „Právě. Jsi nula. Takže jdi dolů a řekni mamce a tatkově, že se o pokoj dělit nechceš.“

„Řekni jim to sám,“ zamručel Oliver. „Ty s tím máš problém.“

Chris se zamračil ještě hrozivěji než předtím. „A ohrozit tak svoji pozici oblíbenějšího syna? To těžko. Řekneš jim to ty.“

Oliver věděl, že Chrise je lepší neprovokovat. Jeho bratr se dokázal rozčlílit kvůli naprostým malichernostem. Během let, kdy měl tu smůlu být mladším bratrem Chrise Bluea se Oliver naučil dávat si pozor na Chrisovy nálady. Pokusil se tedy vyjednávat.

„Nikde jinde spát nemůžu,“ vysvětloval. „Kam bych podle tebe měl jít?“

„To není můj problém,“ odpověděl Chris a přitiskl Olivera silněji ke zdi. „Klidně se nastěhuj do skříňky pod dřezem. Třeba si tam povídej s krysami. Je mi to jedno. Já se s tebou o pokoj dělit nebudu

Zamával rukou ve vzduchu. Jeho výhružné gesto

nepotřebovalo slovní doprovod. Nebylo co víc dodat. Oliver si rezignovaně povzdechl a odlepil se od zdi. Uhladil si zmuchlané oblečení a začal se ploužit po schodech dolů.

Jeho velký bratr se rozběhl za ním, prohnal se kolem, a ještě ho přitom stihl strčit loktem.

“Oliver se se mnou nechce dělit,” zařval Chris, když kolem něj probíhal.

Oliver slyšel, jak se v obývacím pokoji hádá jeho matka, otec a Chris o tom, kdo kde bude spát. Ještě víc zpomalil, protože se nechtěl nechat zatáhnout do zuřící hádky.

Oliver teprve nedávno objevil strategii, jak se vypořádat s probíhajícími hádkami. Spočívala v tom, že se v mysli přenesl na jiné místo. Do snového světa, kde panoval klid a bezpečí. Jediné hranice určovala jeho představivost. Přenesl se tam i teď – zavřel oči a představoval si sám sebe v obrovské továrně, obklopeného úžasnými vynálezy. Létající draci z mědi a mosazi, obrovské parní stroje s otáčejícími se čepy. Oliver miloval vynálezy, a tak byla velká továrna plná magických přístrojů přesně tím místem, na kterém by si přál být. Raději tam než v tomhle příšerném domě se svojí příšernou rodinou.

Pronikavý matčin hlas ho vrátil do skutečného světa.

“Olivere! Proč pořád děláš problémy?”

Oliver polkl a udělal poslední krok. Když došel k obývacímu pokoji, byli už všichni tři jeho obyvatelé nastoupení vedle sebe, ruce založené na prsou a ve tvářích stejné zachmuřené výrazy.

“Víš, že tu jsou jen dva pokoje,” spustil jeho otec.

“A stejně děláš problémy a nechceš se dělit,” dodala matka.

“Co podle tebe máme dělat?” navázal otec. “Nemáme dost peněz, abyste měli pokoj oba dva.”

Oliver by se nejraději rozkřičel, že to není jeho, ale Chrisova chyba. Na to se ale bratra příliš bál. Chris stál přímo před ním a probodával ho pohledem. Jediné, co mohl dělat, bylo dál snášet výtky rodičů.

“Takže?” zakončila matka. “Kde přesně si přeje jeho lordstvo spát?”

Oliver si všiml, že se Chris spokojeně ušklíbl. Podle toho, co zatím viděl, byl prostor pod schody ve tvaru písmene L, z obývacího pokoje se přecházelo do jídelny – která ovšem nebyla ničím jiným než koutem, ve které stál rozkývaný stůl – a za rohem pak byla kuchyně. Žádná další místnost dole nebyla, jen otevřený prostor.

Oliver nemohl uvěřit, že se tohle skutečně děje. Všechny jejich domy byly strašné, ale vždy měl alespoň pokoj.

Za sebou viděl Oliver drobný výklenek – možná zbytek krbu, který už dávno někdo odstranil. Jeden malý výklenek, ale měl snad nějakou jinou možnost? Bude muset spát v koutě! A nebude mít ani trochu soukromí!

A co jeho tajné vynálezy, ty, na kterých pracoval po nocích, kdy ho nikdo nesledoval? Věděl, že kdyby se o nich Chris dozvěděl, všechny by je zničil. Rozšlapal by je na prach. Bez vlastního pokoje, bez místa, kde by mohl mít všechny svoje

drobnosti, na nich nebude moct pracovat!

Oliver na okamžik skutečně zvažoval možnost bydlení ve skřínce pod dřezem. Pak si ale uvědomil, že kdyby mu po vynálezech běhaly krysy, bylo by to skoro stejně špatné, jako kdyby je Chris rozdupal. Takže se rozhodl. Při troše představivosti a dobré vůle – závěs, skříň, nějaká světla a podobně – bude výklenek skoro jako vlastní pokoj.

„Tamhle,“ pronesl Oliver tiše.

„Tamhle?“ vyjekla jeho matka.

Chris se štekavě uchechtl. Oliver ho probodl pohledem. Otec zavrtěl hlavou.

„Je to vážně zvláštní kluk,“ pronesl jen tak do vzduchu. Pak si zmučeně povzdechl. Jako kdyby pro něj celá tahle roztržka byla opravdu vyčerpávající. „Ale jestli chce spát v koutě, tak ať si spí v koutě. Já už vážně nevím, co s ním dělat.“

„Dobře,“ pronesla smířeně matka. „Máš pravdu. Chová se stále podivněji.“

Všichni tři se od Olivera odvrátili a zamířili do kuchyně. Chris se ještě ohlédl, zašklebil se přes rameno a zamumlal: „Cvoku.“

Oliver se zhluboka nadechl a zamířil k výklenku. Odložil si kufr na podlahu. Neměl kam si dát oblečení – žádné skříně ani police. V podstatě ani neměl místo, kam si dát postel – za předpokladu, že mu rodiče nějakou pořídí. Bude mu to takhle muset stačit. Soukromí by mu zařídil pověšený závěs, z prken si

udělá police a také zásuvku pod postel – pod tu postel, kterou doufal, že dostane – takže bude mít kam dát své vynálezy.

A navíc, když se na to podíval z té světlejší stránky – což bylo něco, o co se Oliver vždycky snažil – byl hned vedle velkého okna, což znamenalo, že bude mít spoustu světla a možnost dívat se ven.

Položil si lokty na římsu a zadíval se ven do šedivého říjnového dne. Venku foukal silný vítr a honil odpadky po ulici. Naproti jejich domu stálo rozbité auto a rezavá pračka, kterou tam někdo vyhodil. Šlo o opravdu chudé sousedství, uvědomil si Oliver. Jedno z nejhorších, ve kterých kdy žili.

Vítr dul a rozechvíval okenní tabulky. Škvírami v rámu táhlo dovnitř. Oliver se zachvěl. Tenhle říjen byl na New Jersey skutečně neobvykle chladný. V rádiu dokonce hlásili, že se blíží velká bouře. To ale Oliverovi nevadilo, protože bouře miloval. Hlavně když se hodně blýskalo a hřmělo.

Když ucítil vůni z kuchyně, začenichal. Odvrátil se od okna a zamířil kolem rohu do kuchyně. Jeho matka stála u sporáku a ve velkém hrnci něco míchala.

„Co je k večeři?“ zeptal se.

„Maso,“ odpověděla. „A brambory. A hrášek.“

Oliverovi při těch slovech zakručelo v žaludku. V jeho rodině se vždy podávala prostá jídla. Jemu to ale nevadilo, nebyl náročný.

„Běžte si umýt ruce, chlapani,“ pronesl otec od stolu.

Oliver si koutkem oka všiml, že se Chris krutě ušklíbl a okamžitě věděl, že si na něj chystá nějakou zlou věc. Poslední, co by si přál, bylo společné mytí rukou. Otec u stolu se ale zatvářil udiveně.

“To vám musím všechno opakovat?” zabručel.

Oliver neměl na vybranou. Obrátil se k odchodu a Chris mu šel v patách. Rozběhl se po schodech a mířil přímo ke koupelně. Doufal, že si umyje ruce co nejrychleji. Chris ho ale pronásledoval a jakmile byli mimo doslech, chytil Olivera a přimáčkl ho na zeď.

“Hádej co, skrčku,” řekl.

“Co?” zeptal se Oliver s obavami.

“Dneska večer mám vážně hlad,” pronesl Chris.

“No a?”

“No, takže mi necháš svoji večeři, že ano? Řekneš mamce a tatkově, že nemáš hlad.”

Oliver zavrtěl hlavou. “Už jsem ti nechal pokoj!” bránil se. “Tak mi nech alespoň brambory.”

Chris se zachechtal. “To těžko. Zítra jdeme do nové školy. Musím být silný pro případ, že by tam byli jiní skrčci, kteří by potřebovali dostat za vyučenou.”

Při zmínce o škole se Oliverovi sevřel žaludek. Prošel už spoustou škol a v každé mu to připadalo horší než v té předchozí. Vždycky se našel někdo, jako byl jeho bratr, někdo, kdo si na něj vyskakoval, ať už dělal cokoli. Oliver si nikdy nenašel spojence. Už dávno se vzdal naděje, že si najde kamarády. K čemu by mu

to bylo, když se za několik měsíců stejně stěhovali jinam?

Chrisův výraz změkl. „Víš co, Oliver, protentokrát na tebe budu hodný.“ Zakřenil se a maniakálně se rozchechtal. „Dostaneš něco do huby, moji pěst!“

Napřáhl se, Oliver se příkrčil a jen o vlásek se vyhnul svištící pěstí. Utíkal po schodech dolů do obývacího pokoje.

„Vrať se, smrade!“ zaječel Chris.

Hnal se hned za Oliverem. Ten byl ale rychlý a zamířil k jídelnímu stolu. Otec vzhledl a zadíval se na oddechujícího Olivera.

„Vy dva už se zase perete?“ Povzdechl si. „O co jde tentokrát?“

Chris prudce zastavil vedle Olivera.

„O nic,“ vyhrkl.

Oliver náhle ucítil u pasu bodavý pocit. Chris do něj bořil nehty. Oliver na něj koukl koutkem oka a viděl, jak se Chris spokojeně šklebí.

Otec si je podezřívavě prohlížel. „Nějak se mi to nechce věřit. Co se děje?“

Bodavý pocit zesílil, Oliverovi projížděla bokem nepříjemná bolest. Věděl, co musí udělat. Neměl na vybranou.

„Jen jsem říkal,“ pronesl s námahou, „že dnes nějak nemám hlad.“

Otec se na něj podezřívavě podíval. „Mamka se kvůli tobě dře u plotny a ty teď řekneš, že nemáš hlad?“

Matka po něm strelila ublíženým pohledem. „Co se

děje? Nechceš jíst maso? Nebo ti vadí brambory?“

Oliver cítil, jak Chrisovo sevření ještě zesílilo. Projížděla jím čím dál silnější bodavá bolest.

„Promiň, mami,“ pronesl a do očí se mu přitom draly slzy. „Vážím si tvou práci, ale opravdu nemám hlad.“

„Co s ním mám dělat?“ zvolala matka. „Nejdřív ten pokoj, teď tohle! Já už to vážně nevydržím.“

„Vezmu si jeho porci,“ přihlásil se rychle Chris. A pak dodal sladkým hlasem: „Nechci, aby tvá práce přišla nazmar, mami.“

Matka i otec se podívali na Chrise. Nebyl nijak hubený a stále přibíral, jim to ale asi nedělalo starosti. Buď to, nebo nechtěli řešit, že se z jejich syna stává tyran.

„Dobře,“ povzdechla si matka. „Ale koukej se srovnat, Oliver. Vážně mě nebaví se každý večer dohadovat.“

Oliver cítil, jak Chrisovo sevření povoluje. Promnul si bolavý bok.

„Jasně, mami,“ pronesl smutně. „Omlouvám se.“

Oliver se odvrátil od cinkání nádobí a příborů. Zamířil k výklenku a kručelo mu přitom v břicho. Aby si přestal všimnout zvuků a vůní, které jen zvyšovaly jeho hlad, rozhodl se otevřít kufr a vyndat z něj jediný svůj majetek. Knihu o vynálezcích. Před mnoha lety mu ji věnoval jeden laskavý knihovník, který si všiml, že se Oliver stále vrací, aby si v ní četl. Kniha teď měla oslí uši a byla ošoupaná od toho, jak v ní Oliver už milionkrát

listoval. Nezáleželo ale na tom, jak často si ji četl, nikdy ho nepřestala bavit. Vynálezci a vynálezy ho fascinovaly. Popravdě, jedním z důvodů, proč Oliverovi nevadilo, že se přestěhovali právě sem, bylo, že někde nedaleko odsud stála továrna, o které si přečetl, že v ní pracoval vynálezce Armando Illstrom. A že tam vytvořil některá svá nejlepší díla. Oliverovi nijak nevadilo, že byl Armando Illstrom zařazený v sekci Blázniví vynálezci, ani že většina jeho výtvorů nikdy nefungovala. I přesto mu totiž Armando připadal velice inspirativní. Hlavně se mu líbila jedna z jeho pastí, která měla odhánět mývaly. Oliver se pokusil vytvořit její napodobeninu, kterou by odháněl Chrise.

V tu chvíli ho z rozjímání vytrhlo zaskřípání nože o talíř. Vzhlédl a viděl rodinu sedící kolem stolu. Všichni byli zabraní do večeře. Chris hltal Oliverovu porci.

Oliver se zamračil. Připadalo mu to nespravedlivé. Vyjmul z kufru jednotlivé vynálezy a rozložil je na zemi před sebou. Past byla dokončená jen z poloviny. Byl to v podstatě prak, který se aktivoval, když někdo šlápl na určené místo. Metal oběti do obličeje žaludy. Vzhledem k tomu, že Armandova verze byla určená k plašení mývalů, musel ji Oliver zvětšit, aby odpovídala rozměrům jeho bratra. Žaludy nahradil jedinou věcí, kterou měl právě k dispozici – tedy malou plastikovou soškou vojáka. Podařilo se mu zkonstruovat větší část spouštěcího mechanismu, stejně jako nášlapnou plochu. Kdykoli ji ale vyzkoušel, past nikdy nespustila. Voják jen čekal s namířenou puškou a nic se nedělo.

Když se teď rodina věnovala večeři, pustil se Oliver do práce. Rozložil před sebou všechny díly pasti, nalíčil ji, ale nemohl přijít na to, proč nefunguje. Možná právě proto považovali Armanda Illstroma za bláznivého. Žádný z jeho vynálezů nefungoval zrovna dobře. Pokud vůbec.

V tu chvíli uslyšel Oliver od stolu hádku. Zavřel oči a snažil se ji ignorovat. Dovolil myšlenkám, aby ho vzaly na jeho snové místo. Zase byl v továrně. Tentokrát tam s sebou měl i svoji past. Až na to, že tady ta past fungovala. Metala žaludy všude kolem. Oliver ale netušil, v čem je rozdíl. Proč tahle dělá to, co má, a ta doma ne.

„Magie,“ ozvalo se za ním.

Oliver sebou trhnul. V jeho snovém světě nikdy nebyli žádní další lidé!

Když se ale ohlédl, nikdo za ním nebyl. Rozhlížel se na všechny strany a pátral po tom, kdo promluvil, ale nikoho neviděl.

Otevřel oči a vrátil se do skutečného světa, do tmavého kouta zašlé místnosti. Do kouta, který teď byl jeho domovem. Proč si zatraceně jeho představivost vybrala jako řešení problému zrovna magii? Magie nebyla jeho oborem. Kdyby ano, obstaral by si knihu s různými triky, a ne knihu o vynálezcích. Líbily se mu vynálezy, spolehlivé přístroje, předměty s praktickým využitím. Měl rád vědu a fyziku, ne neurčité a mystické záležitosti.

Náhle ho přes nos praštila vůně, která k němu zavanula z

kuchyně. Oliver si nemohl pomoci, podíval se ze svého místa na podlaze směrem k jídelnímu koutu. Jeho oči se střetly s Chrisovým. Ten seděl u stolu, nacpal si do pusy ohromný kus brambory a široce se usmíval, zatímco mu po bradě stékal omastek.

Oliver z něj nemohl spustit zrak. Zmocňoval se ho vztek. To měla být jeho brambora! Zmocnilo se ho nutkání vstát a smést všechno ze stolu, shodit to na podlahu. Úplně to viděl. Bylo by to pro něj ohromné zadostiučinění!

Oliverův pocit vzteku náhle nahradilo něco úplně jiného. Něco, co nikdy dřív necítil. S podivným zasvištěním se ho zmocnil podivný klid. Jako by jistě věděl, že se něco stane. V tu chvíli se od stolu ozvalo hlasité zaprašštění. Jedna jeho noha se zlomila právě uprostřed. Stůl se naklonil ke straně. Všechny talíře po něm začaly sklouzávat a jeden po druhém padaly na podlahu. Byl to strašlivý zvuk.

Matka i otec vykřikli, oba překvapil náhlý vývoj událostí. Vyskočili ze židlí a hrášek s bramborami létaly všude kolem.

Oliver se prudce postavil. Byl v šoku. Může za to on? Způsobil to myšlenkou? To určitě ne!

Matka spěchala do kuchyně pro utěrky, kterými by mohla uklidit tu spoušť, otec zatím poklekl a prohlížel si stůl.

“Levnej šmejď,” zavrčel. “Ta noha se zlomila přímo uprostřed!”

Chris nespouštěl Olivera z očí. Ať už Oliver tu nohu nějakým způsobem zlomil nebo ne, Chris to očividně kladl za vinu jemu.

S pohledem upřeným na Olivera Chris pomalu vstal ze židle. Z klína se mu skutálely brambory a hrášek. V obličejí byl stále brunátnější. Sevřel ruce v pěst. A pak vystartoval jako raketa, hnál se přímo k Oliverovi.

Oliver vyjel a obrátil se k pasti. Rychle ji sestavoval.

Prosím, funguj! Prosím, funguj! přehrával si v hlavě znovu a znovu.

Všechno to probíhalo jakoby zpomaleně. Chris se tyčil přímo nad Oliverem. Oliver dupnul nohou na spouštěcí páku. V duchu si stále opakoval přání, aby past fungovala. Představoval si, jak letí voják vzduchem, stejně jako si předtím představoval padající talíře. A pak se dal mechanismus pasti do pohybu. Voják proletěl vzduchem, opsal oblouk a zasáhl svojí špičatou plastikovou puškou Chrise přímo mezi oči!

Čas se vrátil ke svému normálnímu tempu. Oliver zalapal po dechu, nemohl uvěřit tomu, že past fungovala.

Chris ohromeně stál. Voják spadl na podlahu. Na Chrisově čele byla malá červená tečka – stopa po plastikové zbrani.

„Ty malej zmetku!“ zaječel Chris a s nevěřícím výrazem si mnul čelo. „Za tohle tě dostanu!“

Vůbec poprvé ale zaváhal. Zdálo se, jako by se k Oliverovi bál přiblížit. Jako by se bál plivnout mu do ucha nebo ho praštit. Místo toho ucouvnul, jako by ho něco vyděsilo. Pak vyběhl po schodech a vzápětí bylo slyšet zvuk dveří, které za sebou zabouchl.

Oliver údivem otevřel pusou. Nemohl uvěřit tomu, že to

opravdu zabralo! Nejen, že jeho vynález v poslední chvíli zafungoval, ale nejspíš dokázal silou myšlenky shodit Chrisovo jídlo na podlahu!

Podíval se na své ruce. Měl snad nějakou podivnou moc? Opravdu existovalo něco jako magie? Jen kvůli tomu, co se stalo, na ni nemohl začít věřit. Ale hluboko uvnitř věděl, že je jiný. Že skutečně má moc, kterou jiní nevládnou.

Nedokázal se teď na nic soustředit, takže se vrátil ke své knize. Už po milionté si četl o Armandu Illstromovi. Díky jeho vynálezu se teď zbavil Chrise. Vůbec poprvé v životě. Oliver teď víc, než kdy dřív toužil se s Armandem Illstromem setkat. Ta továrna opravdu nebyla daleko od jeho nové školy. Možná, že by se tam zítra mohl zastavit cestou domů.

Armando teď už ale určitě bude velice starý. Tedy za předpokladu, že ještě nezemřel. Při té myšlence se Oliverovi sevřel žaludek. Mrzelo by ho, kdyby jeho hrdina zemřel, aniž by měl možnost se s ním setkat a poděkovat mu za jeho past!

Znovu si přečetl pasáž o Armandovi a jeho řadě nefunkčních vynálezů. Uvádělo se v ní – poněkud ironickým tónem, jak si Oliver povšiml – že byl Armando Illstrom velice blízko vynálezu stroje času. Pak ale vypukla druhá světová válka. Jeho továrna byla uzavřena. Když ale válka skončila, Armando se o dokončení stroje času nepokoušel a všichni se mu vysmívali, že s ním vůbec kdy začal. Nazývali ho „malým Edisonem.“ Olivera by zajímalo, proč s tím Armando přestal. Určitě ne proto, že se mu někdo posmíval.

Musel tomu přijít na kloub. Rozhodl se, že zítra do té továrny zajde. A pokud je Armando Illstrom stále naživu, zeptá se ho, co se stalo s jeho strojem času.

Zpoza rohu se vynořili rodiče, celí špinaví od jídla.

„Jdeme spát,“ oznámila matka.

„A co moje příkrývky a další věci?“ zeptal se Oliver a sjel pohledem k holému výklenku.

Otec si povzdechl. „Předpokládám, že chceš, abych je přinesl z auta, že?“

„To by bylo fajn,“ odpověděl Oliver. „Chtěl bych se pořádně vyspat, když jdu zítra do školy.“

Stejně jako narůstala bouře venku, zvětšil se i jeho pocit hrůzy, který cítil při pomyšlení na zítřek. Už teď věděl, že to bude jeden z nejhorších dnů jeho života. Když už nic jiného, alespoň se chtěl vyspat, než mu bude muset čelit. V nových školách už zažil tolik příšerných prvních dnů a zítřek bude dalším v řadě.

Otec váhavě otevřel dveře. Dovnitř se vehnal závan větru. Otec vyšel ven a během několika okamžiků se vrátil i s Oliverovým polštářem a příkrývkou.

„Brzy ti seženeme postel,“ řekl a podal obě věci Oliverovi. Po celém dni v autě byly studené.

„Děkuju,“ odpověděl Oliver a byl vděčný alespoň za tohle.

Rodiče odešli, zhasnuli světla a nechali Olivera v temnotě. Jediné světlo v místnosti teď pocházelo z pouliční lampy venku.

Znovu se ozvalo zahučení větru a okenní tabulky se zachvěly.

Oliver cítil, že bouře bude opravdu velká. Ve vzduchu se vznášelo něco zvláštního. V rádiu slyšel, že by mělo jít o bouři století. Nemohl si pomoci, těšil se na ni. Většina dětí by se bouře bála, ale Oliver se bál jen svého prvního dne ve škole.

Přešel k oknu a opřel se lokty o římsu tak jako předtím. Nebe bylo téměř úplně černé. Oliver sledoval tenký strom, jak se ve větru naklání. Zajímalo by ho, jestli se zlomí nebo ne. dokázal by si představit, jak tenký kmen praská a strom letí vzduchem, jak ho prudký vítr nese někam pryč.

A pak si jich všiml. Přesně ve chvíli, kdy se málem zasníl si všiml dvou postav stojících právě u toho stromu. Žena a muž, kteří vypadali téměř jako on. V podstatě by to mohli být jeho rodiče. Měli milé tváře, drželi se za ruce a usmívali se na něj.

Oliver odskočil od okna. Vyděsilo ho, že si vůbec poprvé v životě uvědomil, že nemá rysy ani jednoho ze svých rodičů. Oba měli tmavé vlasy a modré oči, stejně tak i Chris. Oliver měl ale vzácnější kombinaci blond vlasů a hnědých očí.

Oliver se náhle zamyslel, jestli jsou jeho rodiče opravdu jeho rodiči. Možná, že právě proto ho vlastně neměli rádi? Znovu se podíval z okna, ale obě postavy byly pryč. Zahrávala si s ním jeho představitivost? Obě postavy ale působily tak skutečně. A tak povědomě.

Zbožné přání, uzavřel celou situaci Oliver.

Posadil se zpátky ke chladné zdi a schoulil se do výklenku, který měl sloužit jako jeho nový pokoj. Přitáhl si kolena k hrudi, přetáhl přes sebe přikrývku a náhle si uvědomil – věděl to s

naprostou jistotou – že se všechno změní.

KAPITOLA DRUHÁ

Oliver se vzbudil s pocitem úzkosti. Celé tělo ho bolelo ze spaní na tvrdé podlaze. Přikrývky nezabránily chladu, aby se mu zakousl až do kostí. Olivera vlastně překvapilo, že vůbec usnul – vzhledem k hrůze, kterou cítil při pomyšlení na první den ve škole.

V domě bylo naprosté ticho. Všichni ostatní ještě spali. Oliver si uvědomil, že se opravdu probudil dřív, než potřeboval – oknem do místnosti pronikalo matné světlo východu slunce.

Přinutil se vstát a vykoukl z okna. Vítr v noci napáchal spoustu škod. Strhal ploty a schránky na dopisy, po chodnících rozházel odpadky. Oliver se zadíval na hubený, pokroucený strom, pod kterým včera večer viděl přátelskou dvojici. Tu, která vypadala jako on sám a přiměla ho se zamyslet, jestli je vůbec příbuzný Blueů. Zavrtěl hlavou. Opravdu to bylo jen zbožné přání. Kdokoli, kdo by měl za bratra Chrise Bluea, by zpochybňoval příbuzenský svazek s ním!

Věděl, že má chvíli času, než se probudí zbytek rodiny, a tak se odvrátil od okna a zamířil ke kufru. Otevřel ho a zadíval se na všechna kolečka, dráty, páky a tlačítka, která nashromáždil pro své vynálezy. Usmál se, když jeho pohled padl na past, kterou včera použil na Chrise. Ta ale byla jen jedním z Oliverových mnoha výtvorů a ani zdaleka nebyla tím nejdůležitějším. Nejvýznamnějším Oliverovým vynálezem

bylo něco trochu složitějšího a mnohem důležitějšího – Oliver pracoval na něčem, co by ho mohlo zneviditelnit.

Teoreticky to bylo možné. Přečetl si o tom úplně vše. V podstatě byly pro zneviditelnění objektu důležité pouhé dvě věci. Tou první bylo ohnutí světla kolem objektu, tak, že by nevrhal stín – podobně, jako se láme světlo v plaveckém bazénu a plavci tak vypadají podivně zploštělí. Druhou nutnou věcí byla eliminace obrazu objektu.

Teoreticky to znělo velice snadno, Oliver ale věděl, že existuje důvod, proč se ještě nikdo nezneviditelnil. Jemu ale nic nemohlo zabránit v pokusech. Potřeboval to dokázat, aby měl možnost uniknout ze svého mizerného života. A nezáleželo na tom, jak dlouho to bude trvat.

Sáhl do kufru a vyjmul z něj kusy látek, které nasbíral, když pátral po něčem s negativními refrakčními vlastnostmi. Naneštěstí se mu zatím nepodařilo najít vhodnou látku. Pak vyjmul všechny cívky z tenkého drátu, které potreboval k tomu, aby elektromagnetickým vlněním ohnul světelné paprsky. Naneštěstí nebyla žádná z nich dostatečně tenká. Aby fungovaly, musely by být tenčí než čtyřicet nanometrů, což bylo pro lidskou mysl něco nepředstavitelného. Oliver ale věděl, že někdy, někdo, někde vyrobí stroj, který dokáže navinout dostatečně tenké cívky. A stroj, který dokáže utkat dostatečně refrakční látku.

V tu chvíli zaslechl Oliver, že rodičům zvoní budík. Rychle všechno sbalil, protože dobře věděl, že rodiče teď půjdou vzbudit Chrise a kdyby se Chris, byť jen doslechl o tom, co Oliver chystá,

všechno by zničil.

Oliverovi zakručelo v břiše. Uvědomil si, že přichází další den, kdy ho bude Chris týrat a šikanovat. Raději by se měl najíst, než se objeví.

Prošel kolem rozbitého stolu a zamířil do kuchyně. Většina skříněk byla prázdná. Jeho rodina zatím neměla možnost zajít na nákup. Oliver ale našel krabici cereálií, kterou s sebou vzali při stěhování. V lednici bylo mléko, takže ho rychle nalil do misky a připravil si tak rychlou snídani. Právě včas, protože o chvíli později vešli do kuchyně jeho rodiče.

„Kávu?“ zeptala se matka otce rozespale. Ještě si ani nerozčesala vlasy.

Otec souhlasně zahučel. Podíval se na rozbitý stůl a hlasitě vzdychl. Vytáhl ze skřínky lepicí pásku a při opravě nohy stolu sebou několikrát škulb bolestí.

„To ta postel,“ mumlal přitom. „Je rozviklaná. A matrace proleželá.“ Zamnul si záda, jako by chtěl podtrhnout svá slova.

Oliver ucítil příval zlosti. Jeho otec alespoň spal v posteli! On spal na příkrývkách ve výklenku! Taková nespravedlnost.

„Nevím, jak přežiju celý den v callcentru,“ dodala Oliverova matka a postavila kávu na nouzově opravený stůl.

„Ty máš novou práci, mami?“ zeptal se Oliver.

Vzhledem k neustálému stěhování bylo pro jeho rodiče v podstatě nemožné mít práci na plný úvazek. A když byli rodiče nezaměstnaní, bylo všechno ještě těžší. Pokud si ale matka našla

práci, přineslo by mu to lepší jídlo, hezčí oblečení a kapesné na nákup dalších drobností na vynálezy.

„Ano,“ usmála se unaveně matka. „Já i taťka. Máme ale dlouhé směny. Dnes máme zácvik a potom budeme hned pracovat. Takže tu nebudeme, až se vrátíš ze školy. Chris na tebe ale dohlédne, takže se nemáš čeho bát.“

Oliverovi se sevřel žaludek. Byl by raději, kdyby se o něj staral kdokoli jiný, hlavně ne Chris. Vlastně se o sebe dokázal postarat i sám.

Jako by ho přitáhlo vyslovení jeho jména, byl Chris náhle v kuchyni. Byl to jediný člen rodiny, který vypadal, že se dobře vyspal. Protáhl se a teatrálně zazíval, tričko mu přitom vyjelo výš a odhalilo jeho kulaté, růžové břicho.

„Dobré ráno, drahá rodino,“ pronesl se sarkastickým úšklebkem. Hodil ruku Oliverovi kolem ramen a stiskl ho v kravatě, kterou dovedně maskoval jako bratrské objetí. „Jak je, prcku? Těšíš se do školy?“

Chris držel Olivera tak pevně, že téměř nemohl dýchat. Rodiče si šikany jako obvykle nevšíмали.

„Nemůžu... se... dočkat,“ vymáčkl ze sebe Oliver.

Chris Olivera pustil a posadil se proti otci.

Matka přinesla talíř s toasty namazanými máslem. Položila ho doprostřed stolu. Jeden si vzal otec, pak se k talíři naklonil Chris a sebral všechny zbývající kusy. Na Olivera už nic nezbylo.

„HEJ!“ vykřikl Oliver. „Viděli jste to?“

Matka se podívala na prázdný talíř a vyrazila ze sebe jeden ze

svých vyčerpaných povzdechů. Podívala se na otce, jako kdyby čekala, že snad něco řekne. Ten ale jen pokrčil rameny.

Oliver sevřel ruce v pěst. Tohle bylo neskutečně nespravedlivé. Kdyby se nepřipravil, přišel by kvůli Chrisovi o další jídlo. Rozčílilo ho, že se ho ani jeden z rodičů nikdy nezastal. V podstatě si nevšimli toho, co Chris neustále dělá.

“Půjďte do školy spolu?” zeptala se matka, očividně se snažila změnit téma.

“To nejde,” pronesl Chris s plnou pusou. Na rtech se mu lesklo máslo. “Kdyby mě viděli se šprtem, nikdy si nenajdu kamarády.”

Otec pozvedl obočí. Na okamžik se zdálo, že Chrisovi něco řekne. Že mu vynadá za to, jak se Oliverovi posmívá. Nakonec se ale rozhodl nic neříct, protože si jen povzdechl a vrátil se pohledem ke stolu.

Oliver zaskřípal zuby a snažil se držet svůj narůstající vztek na uzdě.

“Jedině dobře,” zasyčel a upíral pohled na Chrise. “Budu rád, když budeš nejmíň sto stop daleko.”

Chris se štekavě uchechtl.

“Chlapci...” varovala je matka měkkým hlasem.

Chris zahrozil Oliverovi pěstí. Zcela jasně mu dal najevo, že tímhle to nekončí.

Po snídani se celá rodina rychle převlékla a vyrazila z domu. Každý šel vstříc svému dni.

Oliver sledoval, jak rodiče nastupují do otlučeného auta a

jedou pryč. Chris zabořil ruce do kapes a odešel. Neřekl mu ani slovo, jen se mračil. Oliver věděl, jak důležité je pro Chrise získat pověst někoho, s kým je lepší si nic nezačínat. Byla to jeho zbroj, způsob, jak se vyrovnával s novou školou po šesti týdnech nového školního roku. Oliver byl bohužel pro něj příliš hubený a příliš malý na to, aby se byť jen pokoušel ho napodobit. Jeho vzhled vlastně přispíval k tomu, jak se na něj všichni dívali.

Chris rázoval pryč, až nakonec zmizel Oliverovi z dohledu. Nechal ho tak v neznámých ulicích úplně samotného. Pro Olivera to nebyla zrovna příjemná procházka. Nebylo to nijak příjemné sousedství, za ploty štěkala spousta vzteklých psů, po rozbitých ulicích se hnalo množství starých aut a nikdo si nevšímal přecházejících dětí.

Když se před ním objevila Campbellova juniorská střední škola, přeběhl Oliverovi mráz po zádech. Bylo to ošklivé místo ze šedých cihel, celé hranaté a s počasím otlučenou fasádou. Nikde žádné travnaté prostranství, kde by se dalo posedět, jen velké asfaltové hřiště s rozbitými basketbalovými koši na obou koncích. Děti se naháněly kolem a bojovaly o míč. A ten hluk! Byl ohlušující. Děti se dohadovaly, zpívaly, hádaly se a pomlouvaly.

Oliver by se nejraději otočil a utekl zpátky tam, odkud přišel. Přinutil se ale potlačit strach a se skloněnou hlavou a rukama v kapsách šel dál. Prošel kolem hřiště směrem k velkým proskleným dveřím.

Chodby Campbellovy juniorské střední byly tmavé. Páchly

dezinfekcí, a to i přes to, že vypadaly, jako by tam celá desetiletí nikdo neuklízela. Oliver si všiml šipky k recepci, a tak zamířil směrem, kterým ukazovala. Věděl, že by se měl někomu ohlásit. Když dorazil na místo narazil na zrudlou a nepříjemně se tvářící ženu, která bušila do klávesnice prsty s dlouhými, rudě nalakovanými nehty.

„Promiňte...“ ozval se Oliver.

Žena neodpověděla. Oliver si odkašlal a zkusil to znovu, hlasitěji.

„Promiňte. Jsem tu nový. Dnes nastupuji.“

Žena konečně odtrhla oči od počítače a zadívala se na Olivera. „Nový student?“ zeptala se a zatvářila se podezřívavě. „Je přeci říjen.“

„Já vím,“ odpověděl Oliver. Tohle mu nikdo připomínat nemusel. „Právě jsme se přestěhovali. Jmenuji se Oliver Blue.“

Mlčky si ho dlouze prohlížela. Pak, aniž by cokoli řekla, se obrátila zpátky k počítači a znovu začala bušit do klávesnice. Její dlouhé nehty přitom nepříjemně klapaly.

„Blue?“ řekla. „Blue. Blue. Blue. Aha, tady. Christopher John Blue. Osmá třída.“

„Ale ne, to je můj bratr,“ odpověděl Oliver. „Já jsem Oliver. Oliver Blue.“

„Žádného Olivera tu nemám,“ prohlásila.

„No... jsem tady,“ pronesl Oliver a chabě se pousmál. „Měl bych na tom seznamu být. Někde.“

Recepční se zatvářila, jako by ji obtěžoval. Oliverův první den ve škole se nevyvíjel zrovna příznivě. Žena znovu něco zadala do počítače a dlouze si povzddechla.

„Jasně. Tady. Oliver Blue. Šestá třída.“ Obrátila se na otočné židli a práskla složkou s materiály o stůl. „Tady máš rozvrh, mapu, užitečné kontakty a tak dál. Prostě všechno, co potřebuješ.“ Líně zaklepala jedním z nalakovaných nehtů. „První hodinu máš angličtinu.“

„To je super,“ pronesl Oliver. Vzal si složku a vrazil si ji do podpaží. „Mluvím plynule.“

Zakřenil se, aby dal najevo, že to byl vtip. Recepční pozvedla koutek úst, aby naznačila, že ji to pobavilo. Oliver si uvědomil, že si spolu nemají víc co říct a také to, že by recepční asi chtěla, aby už vypadl. Vycouval z místnosti a soustředil se, aby složku neupustil.

Jakmile byl na chodbě, otevřel ji a začal studovat mapu. Hledal v ní učebnu angličtiny. Byla ve třetím patře, takže zamířil ke schodům.

Postrkující se děti se tu strkaly snad ještě víc. Oliver měl pocit, jako by se prodíral mořem těl. Příliv ho hnál vzhůru po schodech, a i kdyby chtěl jít opačným směrem, asi by to nedokázal. Musel se protlačit davem, aby se ve třetím patře dostal z proudu pryč.

Na chodbě ve třetím patře se zastavil a prudce oddechoval. Něco takového nebylo nic, co by si chtěl zopakovat několikrát denně!

S použitím mapy se Oliverovi podařilo najít učebnu

angličtiny. Nakoukl dovnitř malým čtveratým okénkem ve dveřích. Třída už byla z poloviny plná studentů. Zmocnila se ho nervozita ze seznamování s novými lidmi. Z toho, že si ho budou prohlížet a posuzovat. Stiskl kliku a vešel dovnitř.

Samozřejmě, že se bál. Prošel si tím už tolikrát, že dobře věděl, jak si ho budou prohlížet. Všichni budou zvědaví na toho nového. Oliver to zažil víckrát, než si pamatoval. Snažil se vyhýbat pohledům ostatních.

“A ty jsi kdo?” ozval se hrubý hlas.

Oliver se prudce ohlédl a všiml si učitele – starého muže s neskutečně bílými vlasy, který si ho prohlížel zpoza stolu.

“Oliver. Oliver Blue. Jsem tu nový.”

Učitel se zamračil. Tmavýma očima si Olivera podezřívavě přeměřil. Prohlížel si ho nepříjemně dlouho. Oliverovi to samozřejmě nijak nepomohlo, nervozita v něm nepřestávala narůstat. Teď si ho totiž prohlíželo ještě víc spolužáků a do třídy přicházeli stále další a další. Připadal si jako exponát v muzeu – nebo jako zvíře v cirkuse.

“Netušil jsem, že přijde někdo nový,” pronesl učitel smířeně. “Bylo by hezké, kdyby mi o tom řekli.” Unaveně si povzdechl a připomněl tak Oliverovi jeho otce. “Tak se asi posad’.”

Oliver spěšně zamířil k prázdnému místu. Cítil na sobě pohledy ostatních. Snažil se pokud možno zmenšit. Samozřejmě si ho ale všichni všímali, jako by měl nějakou vyrážku nebo co. Konec konců, byl tu nový.

Když byla obsazena v podstatě všechna místa, začal učitel přednášet.

„Navážeme na to, co jsme si říkali posledně,“ pronesl. „O gramatice. Může prosím Oskarovi někdo vysvětlit, o čem jsme se bavili?“

Celá třída se začala pochechtávat.

Oliverovi se udělal knedlík v krku. „Ehm, omlouvám se, ale jmenuji se Oliver. S V, ne Oskar s K.“

Učitelův výraz se prudce změnil. Oliver okamžitě věděl, že to není člověk, který je rád, když ho někdo opravuje.

„Kdybys žil šest a šedesát let se jménem jako je pan Portendorfer,“ pronesl učitel a probodával ho pohledem, „smířil by ses s tím, že lidé pletou tvé jméno. Profendoffer. Portenworten a podobně. Takže bych ti doporučoval, Oskare, aby ses tolik nezabýval správnou výslovností svého jména!“

Oliver udiveně pozvedl obočí. Učitelova reakce ho šokovala. Zbytek třídy na tom byl zřejmě podobně, protože se nikdo ani nezasmál. Reakce pana Portendorfera byla naprosto nepřiměřená, to bylo jasné úplně všem. Tím spíš, že směřovala na nově příchozího. Vzhledem k zapšklé recepční a výbušnému učiteli angličtiny začal Oliver uvažovat, jestli je v téhle škole vůbec někdo příjemný.

Pan Portendorfer začal drmolit něco o zájmenech, Oliver sklouzl ještě níž do lavice a cítil napětí a smutek. Pan Portendorfer si ho už naštěstí dál nevšímal, když ale zazvonil

zvonek, Oliver měl stále pocit nespravedlnosti.

Vyrazil ven do chodeb a pátral po učebně matematiky. Když ji našel, zamířil přímou cestou do zadní řady. Pokud o novém žáku nevěděl pan Portendorfer, možná o něm nebude vědět ani učitel matematiky. Třeba se mu podaří zůstat mimo dohled celou další hodinu.

K Oliverově úlevě to skutečně zabralo. Seděl tichý a anonymní celou hodinu. Byl jako algebrou posedlý duch. Ale ani tohle asi nebylo to nejlepší řešení jeho problému. Když si Olivera nikdo nevnímal, bylo to skoro stejné, jako když ho veřejně ponižovali. Připadal si přitom nedůležitý.

Znovu zazvonil zvonek. Byl čas oběda, takže Oliver podle mapy zamířil dolů do haly. Pokud na něj hřiště působilo bezútěšným dojmem, v porovnání s jídelnou to nic nebylo. Děti se tu chovaly jako divoká zvířata. Jejich ječivé hlasy se odrážely od stěn a hluk tak byl téměř nesnesitelný. Oliver sklonil hlavu a zamířil do fronty.

Buch. Oliver narazil do velkého těla, které se náhle objevilo přímo před ním. Pomalu zvedl zrak.

Překvapilo ho, když zjistil, že před ním stojí Chris. Po obou jeho stranách, v jakési formaci, stáli tři chlapci a jedna dívka. Všichni se mračili. Kumpáni, takové slovo se Oliverovi objevilo v hlavě.

„Takže už sis naše kamarády?“ zeptal se Oliver a snažil se neznít překvapeně.

Chris přimhouřil oči. „Ne všichni jsme asociální

ubožáci,“ odpověděl.

Oliver si uvědomil, že tohle nebude příjemné shledání. Na druhou stranu to tak bylo vždycky.

Chris se zadíval na své nové kumpány. „Tohle je můj malý brácha, Oliver,“ oznámil. Pak se zachechtal. „Spí ve výklenku.“

Jeho tyranští kamarádi se úslužně zasmáli.

„Můžete mu nacpat hlavu do záchodu, udělat zářez, nasadit kravatu, ale já mám nejradši,“ Chris se odmlčel a přitáhl si Olivera k sobě. „Ohníček.“

Oliver se mu pokusil vykroutit, ale Chris ho pevně držel v kravatě. Oliver si vzpomněl na to, jak včera použil svoji moc – na to, jak zlomil nohu stolu a zprovoznil svoji past. Kdyby jen věděl, jak to přesně udělal a jak tuhle moc použít právě teď. Bohužel ale netušil, co dělat. Vlastně si jen představil, jak se věci sypou ze stolu a že vojáček letí vzduchem. Možná stačilo jen to? Prostě použít představivost?

Zkusil to a představil si sám sebe, jak se vykrotí z Chrisova sevření. K ničemu to ale nebylo. Vzhledem k Chrisovým chechtajícím se kamarádům a nepříjemným pocitům se nedokázal odpoutat od reality svého ponížení, nedokázal se soustředit na vlastní fantazii.

Chris ho nakonec pustil. Oliver udělal několik vrávoravých kroků a promnul si krk. Co ho teď ale trápilo víc než Chrisova šikana, bylo, že nedokázal použít svoji moc. Možná ta příhoda se stolem byla jen pouhou náhodou. Možná neměl vůbec žádné

zvláštní schopnosti.

Dívka, která stála kousek za Chrisem náhle promluvila. „Nemůžu se dočkat, až se s tebou líp poznám, Oliverě.“ Pronesla to hrozivým hlasem a Oliver věděl, že se s ní poznávat rozhodně nechce.

Bál se tyranů a samozřejmě mohl tušit, že nejhorší ze všech bude vždycky jeho bratr.

Protáhl se kolem Chrise a jeho nových přátel a zamířil k frontě na obědy. Se smutným povzdechem se chopil sýrového sendviče a s těžkým srdcem zamířil k záchodkům. Věděl, že kabinka je jediné místo, kde si bude připadat v bezpečí.

*

Po obědě čekaly Olivera přírodní vědy. Procházel chodbami a hledal učebnu. Žaludek se mu svíral pocitem, že to určitě bude stejně špatné, jako první dvě hodiny.

Když našel správnou třídu, zaklepal na skleněné okénko. Překvapilo ho, když mu otevřela učitelka. Přírodní vědy totiž většinou učili staří a lehce podivínští učitelé. Paní Belfryová ale působila naprosto normálně. Měla dlouhé, rovné světle hnědé vlasy, které barvou odpovídaly jejím bavlněným šatům. Oliver si všiml, že má učitelka ve tvářích dolíčky.

„Ahoj,“ přivítala ho paní Belfryová. „Ty jsi Oliver?“

Oliver přikývl. I když byl ve třídě první, styděl se. Alespoň ho ale tahle učitelka očekávala, to byla dobrá zpráva.

„Ráda tě poznávám,“ pronesla paní Belfryová a

natáhla k němu ruku.

Bylo to velice formální a Oliver nic podobného nečekal. Vzhledem k tomu, co zatím na Campbellově juniorské střední zažil, ho to opravdu překvapilo. Přesto učitelce rukou potřásl. Měla teplou kůži a její přátelské, ale přesto zdvořilé vystupování Olivera uklidnilo.

„Zvládl sis už něco načíst?“ zeptala se paní Belfryová.

Oliver vykulil oči a cítil, jak se ho zmocňuje panika. „Netušil jsem, že si mám něco načíst.“

„To nevadí,“ ujistila ho paní Belfryová a usmála se. „Nedělej si s tím starosti. Právě se učíme o vědcích a důležitých historických osobnostech.“ Ukázala na černobílý portrét na zdi. „Tohle je Charles Babbage, vynálezce...“

„...kalkulačky,“ dokončil Oliver.

Paní Belfryová spráskla ruce. „Tak ty ho znáš?“

Oliver přikývl. „Ano. Také je často považován za otce počítačů, protože právě jeho návrhy vedly k jejich vynalezení.“ Zadíval se na další obraz na zdi. „A tohle je James Watt,“ řekl. „Vynálezce parního stroje.“

Paní Belfryová přikývla. Zdálo se, že je nadšená. „Oliver, už teď můžu říct, že spolu budeme báječně vycházet.“

V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř se nahrnuli Oliverovi spolužáci. Oliver polkl a cítil, jak se ho znovu zmocňuje úzkost. „Možná by ses měl posadit?“ navrhla paní Belfryová. Přikývl a zamířil na místo nejbliž oknu. Kdyby toho na něj

bylo moc, může se alespoň dívat ven a představovat si sám sebe na jiném místě. Měl odsud výhled na celé sousedství a na vítr prohánějící různé odpadky a listí všude kolem. Mraky na nebi byly ještě temnější než ráno. Oliverovi to od nepříjemných pocitů nijak nepomohlo.

Zbytek dětí ve třídě se choval hlučně a neohledupně. Paní Belfryové trvalo dost dlouho, než je trochu zklidnila a začala s vyučováním.

“Dnes budeme pokračovat v tom, co jsme začali minulý týden,” řekla a Oliver si všiml, jak zvýšila hlas, aby ji všichni dobře slyšeli. “Půjde o několik skvělých vynálezců z druhé světové války. Ví někdo, kdo je tohle?”

Pozvedla černobílou fotografii ženy, o které Oliver četl ve své knize vynálezců. Katharine Blodgett – vynalezla plynovou masku, kouřovou clonu a nereflexní sklo, které se používalo na periskopy ponorek. Po Armandu Illstromovi byla Katharine Blodgett jednou z nejoblíbenějších Oliverových vynálezkyň. Její objevy za druhé světové války mu totiž připadaly fascinující.

V tu chvíli si všiml, že se na něj paní Belfryová dívá, jako by něco očekávala. Nejspíš z jeho pohledu vyčetla, že přesně ví, kdo je na fotografii. Po dnešních zkušenostech se ale Oliver bál něco říct. Celá třída nakonec zjistí, že je šprt, on jim to ale nehodlal nijak usnadnit.

Paní Belfryová z něj ale nespouštěla pohled. Povzbudivě na něj kývla. Oliver věděl, že by to neměl dělat, ale přesto promluvil.

“To je Katharine Blodgett,” řekl nakonec.

Paní Belfryová se zářivě usmála a na tvářích se jí přitom objevily dolíčky. „Přesně tak, Oliver. Můžeš třídě říct, co je zač? Co vynalezla?“

Oliver za sebou zaslechl uchechtnutí. Děti ho opravdu začaly považovat za šprta.

„Vynalézala během druhé světové války,“ řekl. „Vytvořila spoustu užitečných a důležitých vynálezů – například periskopy. A plynové masky, které zachránily spoustu životů.“

Paní Belfryová byla z Olivera nadšená.

„CVOKU!“ vykřikl někdo zezadu.

„Tohle si odpusť, Paule,“ pronesla paní Belfryová ostře k chlapci, který vykřikl. Obrátila se k tabuli a začala psát o Katharine Blodgett.

Oliver se usmál. Po knihovníkovi, který mu daroval jeho knihu byla paní Belfryová nejlaskavějším dospělým, kterého kdy potkal. Její nadšení bylo jako neprůstřelný štít, kterým se Oliver chránil a nemusel si tak všimnout úsměšků zbytku třídy. Zavrtěl se na židli a připadal si tak dobře, jako už několik dní ne.

*

Dřív, než by to čekal, oznámil zvonek konec vyučování. Všichni spěchali ven, předbíhali se a pokřikovali. Oliver sesbíral své věci a zamířil k východu.

„Oliver, jsem velice překvapena tvými znalostmi,“ pronesla paní Belfryová, když na něj narazila v hale. „Kde ses o vynálezcích tolik dozvěděl?“

“Mám takovou knihu,” vysvětlil. “Vynálezci mě baví. Chtěl bych se stát jedním z nich.”

“Vynalézáš i ty sám?” zeptala se ho a vypadala, že ji to opravdu zajímá.

Oliver přikývl, o neviditelném plášti jí ale nic neřekl. Co kdyby si myslela, že je to hloupost? Rozhodně by nesnesl, kdyby v jejím obličejí uviděl něco, co by připomínalo úsměšek.

“Tak to je skvělé, Olivero,” řekla a pokývala hlavou. “Je důležité mít své sny. Kdo je tvůj nejoblíbenější vynálezce?”

Oliver si vybavil portrét Armanda Illstroma na zašlém obrázku v knížce.

“Armando Illstrom,” řekl. “Není moc slavný, ale vynalezl spoustu super věcí. Dokonce se pokoušel sestavit stroj času.”

“Stroj času?” zeptala se paní Belfryová a pozvedla obočí. “To je zajímavé.”

Oliver znovu přikývl, cítil, že se může víc otevřít. “Jeho továrna je nedaleko. Přemýšlel jsem, že bych za ním zašel.”

“To bys měl,” pronesla paní Belfryová a obdarovala Olivera vřelým úsměvem. “Víš, když jsem byla v tvém věku, milovala jsem fyziku. Všechny děti se mi posmívaly, nechápaly, proč mě baví stavět obvody, místo hraní si s panenkami. Jednoho dne se ale ve městě zastavil můj nejoblíbenější fyzik. Točil tam jeden díl svého televizního

pořadu. Zašla jsem se podívat a promluvila si s ním. Řekl mi, že se nesmím vzdát. Ani když se mi bude někdo posmívat, že jsem divná a podobně. Když mám svůj sen, musím za ním jít. Kdyby ten rozhovor neproběhl, nestála bych tu teď s tebou. Nikdy nepodceňuj sílu povzbuzení od někoho, kdo pro tebe něco znamená. Zvláště, když se zdá, že nikdo jiný tě nepovzbudí.“

Slova paní Belfryové měla na Olivera ohromující vliv. Poprvé za celý den měl pocit, že by se mu mohlo něco podařit. Byl odhodlaný najít tu továrnu a setkat se se svým hrdinou tváří v tvář.

“Děkuju, paní Belfryová,” řekl a usmál se na ni.
“Uvidíme se na hodině!”

Když utíkal pryč, slyšel ještě paní Belfryovou, jak za ním volá:
“Jdi za svými sny!”

KAPITOLA TŘETÍ

Oliver se vlekl k autobusové zastávce. Bojoval přitom s dujícím větrem. Soustředil se na jedinou svoji útěchu, paprsek světla v jeho nové temné kapitole života: na Armanda Illstroma. Pokud najde vynálezce a jeho továrnu, bude Oliverův život snesitelnější. Možná, že by se z Armanda mohl stát jeho spojenec. Člověk, který se kdysi pokoušel vynalézt stroj času by se určitě spřátelil s chlapcem, který se snaží stát neviditelným. Kdo jiný, než podobně zaměřený člověk by dokázal snést Oliverovy výstřednosti? A když už nic jiného, byl Armando ještě větší šprt než Oliver!

Zašmátral v kapse a vylovil lístek papíru, na který si naškrábal adresu továrny. Ve skutečnosti byla od jeho školy dál, než si původně myslel. Bude tam muset jet autobusem. Zkontroloval si peníze a zjistil, že mu z peněz na oběd zbylo tak akorát na cestu. Ulevilo se mu. Současně ale cestou na zastávku cítil velké očekávání.

Zatímco čekal na autobus, vítr kolem jen hvízdal. Pokud ještě zesílí, nebude Oliver moci stát rovně. Vlastně i lidé, kteří chodili kolem se museli předklánět, aby se větru ubránili. Kdyby nebyl tak vyčerpaný z prvního dne ve škole, pravděpodobně by ho to pobavilo. Zrovna teď se ale soustředil jen na myšlenky na továrnu.

Konečně dorazil autobus. Byl starý a otřískaný, rozhodně už

měl to nejlepší za sebou.

Oliver nastoupil a zaplatil jízdenku, pak se posadil na zadní sedadlo. Autobus páchl mastnými hranolky a cibulí. Oliverovi zakručelo v žaludku, uvědomil si, že pravděpodobně promešká večeři, která na něj čeká doma. Možná, že utratit peníze za autobus místo jídla nebyl dobrý nápad. Nalezení Armandovy továrny ale bylo jediným paprskem světla v Oliverových rozplizlých dnech. Pokud by to neudělal, k čemu by to všechno vlastně bylo?

Autobus sebou trhnul a vyrazil na silnici. Oliver si smutně prohlížel ulice, kterými projížděl. Odpadkové koše převrácené na chodnících, některé vítr proháněl po silnici. Mraky byly neskutečně tmavé, skoro černé.

Zástavba postupně řídla a výhled z okna byl stále neutěšenější. Autobus zastavil, několik lidí vystoupilo, po chvíli zastavil znovu a odešla z něj unavená matka s vřeštícím dítětem. Po několika zastávkách si Oliver uvědomil, že v autobuse zůstal sám. Byl to téměř děsivý pocit.

Konečně autobus projel kolem zastávky s orezlou a zašlou cedulí. Oliver si uvědomil, že to byla jeho zastávka. Vyskočil ze sedadla a hnal se k řidiči.

„Mohl bych prosím vystoupit?“ zeptal se.

Řidič se na něj podíval smutnýma, unavenýma očima.
„Zazvoň na zvonek.“

„Prosím? Mám—“

„Zazvoň na zvonek,“ zopakoval monotónním hlasem

řidič. „Jestli chceš vystoupit, musíš zazvonit.“

Oliver si ztrápeně povzdechl. Stiskl tlačítko, ozvalo se zazvonění. Obrátil se zpátky k řidiči a pozvedl obočí. „Už můžu vystoupit?“

„Na další zastávce,“ odpověděl řidič.

Oliver začal cítit vztek. „Já chtěl vystoupit tam na té!“
„Měl sis zazvonit dřív,“ zamručel řidič líným hlasem.

Oliver vzteky sevřel ruce v pěst. Autobus už ale začal zpomalovat. Zastavil u cedule, která byla tak stará, že z ní zbýval v podstatě jen čtverec rzi. Dveře se se zavrváním pomalu otevřely.

„Díky,“ zamumlal Oliver směrem k neochotnému řidiči.

Seběhl po schůdcích a seskočil na rozbitý chodník. Zadíval se na ceduli, ta ale byla příliš rezavá na to, aby z ní něco vyčetl. Rozeznal jen několik písmen napsaných starým fontem, který byl populární kolem roku 1940 a během války.

Autobus při odjezdu vychrchlal oblak černých zplodin. Oliverův pocit osamělosti přitom nabral na síle. Když se ale zplodiny rozptýlily, objevila se před ním povědomá budova. Byla to továrna z knížky! Opravdová továrna Armanda Illstroma! Tu si nemohl splést. Stará zastávka zřejmě fungovala hlavně během rozkvětu továrny. Řidičova tvrdohlavost nakonec Oliverovi pomohla – dostal se tak přesně tam, kam potřeboval

Až na to, že jak si Oliver uvědomil, když si továrnu lépe prohlédl, to nevypadalo vůbec dobře. Obrovská hranatá továrna

měla několik rozbitých oken, skrz ně byla vidět tma panující uvnitř. Jako kdyby tam vůbec nikdo nebyl.

Olivera se zmocnil strach. Co když Armando zemřel? Vynálezce pracující během druhé světové války by dnes byl opravdu starý a možnost, že je už po smrti, se nedala vyloučit. Pokud jeho hrdina opravdu zemřel, ke komu jinému by Oliver mohl vzhlížet?

Cestou ke zchátralé budově přemohl Olivera pocit marnosti. Čím blíže byl, tím víc toho viděl. Všechna okna v přízemí byla zatlučená prkny. To, co bylo v knize obrovským hlavním vchodem do továrny, bylo uzavřeno masivními ocelovými vraty. Jak se měl Oliver dostat dovnitř?

Vyrazil tedy kolem továrny, prodíral se přitom změtí kopřiv a břechťanu. Podařilo se mu najít mezeru v jednom ze zatlučených oken a nakoukl dovnitř. Okno bylo ale příliš zanesené na to, aby něco viděl. Pokračoval tedy dál kolem budovy.

Když došel k její zadní straně, narazil na další dveře. Na rozdíl od ostatních, nebyly tyhle zatlučené. Popravdě byly maličko pootevřené.

Se srdcem bušícím až v krku se do nich Oliver opřel. Musel se pořádně zapřít, protože šly ztuha. Ozvalo se hlasité skřípění zarezlých pantů. To není zrovna dobré znamení, pomyslel si Oliver, když sebou při nepříjemném zvuku škubl. Dokonce i kdyby se dveře používaly jen občas, nebyly by tolik zarezlé, ani by nevydaly takový zvuk.

Otevřel dveře právě tak akorát, aby se protáhl skrz, vmáčkl se

do mezery a vklouzl do továrny. Udělal ještě několik kroků, jak ho hnala setrvačnost a pak se zastavil. Vzduchem se nesla ozvěna každého zvuku, který vydal.

V továrně panovala tma a Oliverovy oči si ještě nepřivykly náhlé změně světla. Vzhledem k tomu, že v podstatě neviděl, měl Oliver pocit, že se mu zostřil čich. Vnímal pach kovu a prachu. A také zcela charakteristický pach opuštěné budovy.

Se zatajeným dechem čekal, až se jeho oči přizpůsobí šeru uvnitř. I potom ale viděl jen několik stop před sebe. Opatrně se vydal na průzkum.

Oliver se zajíkl úžasem, když narazil na obrovský výtvar ze dřeva a kovu – vypadal jako obrovský hrnec. Dotkl se jeho strany a výtvar se rozkmital jako kyvadlo. K tomu se ještě otáčel a Oliver si uvědomil, že jde možná o nějakou napodobeninu sluneční soustavy určenou ke studiu pohybu planet. Současně se totiž otáčel kolem několika různých os. To všechno mohl ale jen hádat.

Pokračoval dál a narazil na další podivný objekt. Šlo v podstatě o kovový sloup, ze kterého trčela mechanická ruka. Oliver zkusil zatočit kolem, které považoval za ovládací a ruka se skutečně pohnula.

Jako automat v herně, pomyslel si Oliver.

Ruka se pohybovala jako ty mechanické zvedáky v automatech, které vám nikdy nedovolí vytáhnout plyšovou hračku. Jenže tahle byla mnohem větší, jako kdyby měla sloužit k něčemu jinému než jen vytahování věcí.

Oliver se dotkl jednotlivých prstů mechanické dlaně. Každý měl stejný počet kloubů jako reálná ruka a všechny se pohybovaly, když se jich dotkl. Oliver uvažoval, jestli se Armando Illstrom pokoušel sestrojít vlastního robota, ale pak si uvědomil, že možná mělo jít spíš o automata. Už o nich něco četl – šlo o natahovací stroje, které měly lidské rysy a mohly provádět předem naplánované akce, například psaní a podobně.

Oliver šel dál. Všude kolem byly obrovské stroje, všechny nehybné. Jako obrovská zvířata zamrzlá v čase. Byly vždy z kombinace materiálů – dřeva a kovu – a spousty různých součástek – čepů, pružin, pák a táhel. Ze všech ale visely pavučiny. Oliver zkusil některá z nich, vyplašil přitom většinou spoustu hmyzu, který se v nich zabydlel.

Pocit úžasu ale pomalu začínal vyprchat. Nahrazoval ho hrozivý pocit zoufalství, protože továrna byla opravdu opuštěná a zašlá. Očividně byla v tomhle stavu už dlouho. Podle prachu a pavučin byla nepoužívaná už desítky let. Skřípající mechanismy a množství hmyzu, které bydlelo v útrokách přístrojů to vše jen podtrhovalo.

Oliver byl stále nepokojnější, probíhal továrnou a se stále menší nadějí nakukoval do jednotlivých místností a potměných chodeb. Nikde ani živáčka.

Stál sám v temné, prázdné továrně obklopený odkazy muže, kterého neměl nikdy potkat. Potřeboval Armanda Illstroma. Potřeboval spasitele, který by ho vytrhl z mizerného života. Ale to všechno byl jen sen. A ten se teď rozplynul.

*

Oliver se v autobuse cestou domů cítil raněný a prázdný. Byl na tom tak mizerně, že si ani nečetl.

Dojel na příslušnou zastávku a vystoupil do ošklivého večera. Do hlavy mu bušil déšť, který ho okamžitě promočil. Oliver si toho ale málem ani nevšiml, tak ponořený byl do svého zoufalství.

Když došel ke dveřím, uvědomil si, že ještě nemá vlastní klíče. Čekal, že až vejde dovnitř, bude to po celém příšerném dni ještě horší. Zatnul zuby a zabušil na dveře.

Ty se otevřely jedním prudkým pohybem. Přímo před Oliverem stál démonicky se křenicí Chris.

„Jdeš pozdě na večeri,“ řekl a v očích mu pobaveně blyškalo. „Mamka a tatka vyšilujou.“

Oliver slyšel matčin ječivý hlas. „Je to on? Je to Oliver?“

Chris se ohlédl a odpověděl. „Jo. A vypadá jako zmoklá slepice.“

Zadíval se na Olivera a uchechtl se, očividně čekal, že ho čeká nějaký trest. Oliver se protlačil kolem Chrisova masitého těla. Z promočených šatů mu crčela voda a dělala na podlaze louží.

Matka vběhla do chodby, zastavila se a vykulila na něj oči. Oliver si nebyl jistý, jestli v jejím výrazu vidí úlevu nebo vztek. „Ahoj, mami,“ pronesl chabě.

„Podívej se na sebe!“ vykřikla. „Kde jsi byl?“ Pokud to byla úleva, že je její syn zase doma, tak na ni nenavázala objetím, ani ničím podobným. Oliverova matka nikdy

nikoho neobjímala.

„Musel jsem po škole něco zařídit,“ odpověděl opatrně Oliver. Sundal si promáčený svetr.

„Šprtácká záležitost?“ vyhrkl Chris a okamžitě se zuřivě rozchechtal vlastnímu vtipu.

Matka hmátla po Oliverově svetr. „Dej to sem. Musím ho vyprat.“ Hlasitě si povzdechla. „A mazej dál. Stydne ti večere.“

Nahnala Olivera do obývacího pokoje. Oliver si okamžitě všiml, že jsou věci v jeho výklenku rozházené. Nejdřív si myslel, že to je kvůli stěhování matrace. Pak si ale všiml pasti ležící na příkrývce. Vedle byl jeho kufr, vypadal poničený, víko urvané. S hrůzou si uvědomil, že cívky na jeho neviditelný plášť jsou rozházené po podlaze, celé zprohýbané. Jako kdyby po nich někdo dupal.

Oliver okamžitě věděl, že za to může Chris. Podíval se po něm. Jeho bratr si Olivera prohlížel a čekal, jak zareaguje.

„To jsi byl ty?“ obořil se na něj Oliver.

Chris vrazil ruce do kapes a zahoupal se na patách. Nasadil nevinný výraz a pokrčil rameny. „Nevím, o čem mluvíš,“ řekl a ušklíbl se.

To byla poslední kapka. Po všem, co se za poslední dva dny stalo – stěhování, hrozný první den ve škole, ztráta hrdiny, už toho Oliver víc nesl. Vztek v něm doslova vybuchl. Aniž by nad tím přemýšlel, rozběhl se ke Chrisovi.

Tvrdě do něj narazil. Chris se ale stěží zakolébal. Byl opravdu

velký, a navíc očividně čekal, že po něm Oliver vystartuje. Navíc ho Oliverovy pokusy o boj nejspíš bavily, protože se divoce rozchechtal. Byl mnohem větší než Oliver, takže mu stačilo, aby se zapřel rukou o jeho hlavu a odtlačil ho od sebe. Oliver sebou bezmocně mrskal – nemohl na bratra dosáhnout.

Od stolu se ozval otec. „CHLAPCI! OKAMŽITĚ SE PŘESTAŇTE PRÁT!“

„To Oliver,“ vykřikl Chris. „Jen tak se na mě vrhl.“

„Víš dobře, že to není jen tak!“ zaječel Oliver a stále švihal pěstmi. Chrise ani jednou nezasáhl.

„Že jsem se prošel po těch tvých cívečkách?“ zasyčel Chris tak tiše, aby ho neslyšel ani jeden z rodičů. „Nebo že jsem rozbil tu blbou past? Jsi cvok, Olivere!“

Olivera už boj s Chrisem unavil. Přestal sebou mrskat a prudce oddechoval.

„NENÁVIDÍM tuhle rodinu!“ vykřikl.

Rozběhl se ke svému výklenku, sesbíral přitom poškozené cívky a kusy drátků, rozlámané páky i zohýbané kovové tyčky. Všechno to naházel do kufru.

Matka s otcem byli okamžitě u něj.

„Jak se opovažuješ?!“ vykřikl otec.

„Hned to odvolej!“ vyjekla matka.

„Tak teď jsi tomu dal,“ přisadil si Chris a krutě se ušklíbl.

Teď, když na něj všichni ječeli, věděl Oliver, že je jen jedině

místo, na které může uniknout. Jeho snový svět, místo ve vlastní představivosti.

Zavřel oči a snažil se nevnímat ječící hlasy.

A pak tam náhle byl – v továrně. Ne v té továrně plné pavučin, kterou dnes navštívil, ale v její čisté verzi, všechny stroje tam zářily jako nové, stropní světla svítla.

Oliver zíral na továrnu v rozkvětu. Ale stejně jako v její skutečné verzi, ani tady nebyl Armando. Žádný spojenec. Žádný kamarád. Dokonce i ve vlastní fantazii byl Oliver úplně sám.

*

Teprve, když byli všichni v postelích a v domě panovala naprostá temnota, měl Oliver pocit, že může začít pracovat na opravě svých výtvorů. Chtěl být optimistický a zkoušel k sobě přikládat jednotlivé díly, snažil se je vrátit na jejich místa. Bylo to ale k ničemu. Všechno to bylo zničené. A cívky a dráty byly tak poškozené, že se všim bude muset začít úplně od začátku.

Praštil věcmi do kufru a zabouchl víko. Oba zámky byly rozbité, takže se víko odrazilo, dopadlo zpátky a zůstalo pootevřené. Oliver si povzdechl a pak se zhroutil na matraci. Přetáhl přes sebe příkrývku a zakryl si i hlavu.

Jediný důvod, proč se mu tu noc podařilo usnout, bylo vyčerpání, které cítil. Nebyl to ale klidný spánek. Když odplul do snů, uvědomil si, že stojí u okna a dívá se na hubený strom na druhé straně ulice. Stejně jako předchozí noc, i tentokrát pod ním stáli muž a žena a drželi se za ruce.

Oliver zabušil na sklo.

„Co jste zač?“ vykřikl.

Žena se vědoucně usmála. Její úsměv byl tak laskavý – dokonce laskavější než úsměv paní Belfryové.

Ani jedna z postav ale nepromluvila. Jen se na něj dívaly a usmívaly se.

Oliverovi se podařilo otevřít okno. „Co jste zač?“ vykřikl znovu, ale jeho hlas zanikl ve vyjícím větru.

Muž se ženou tam jen mlčky stáli, ruku v ruce, a mile se na něj usmívali. Jako by ho volali k sobě.

Oliver vylezl na okno. Jakmile to ale udělal, postavy se zavlnily a zablikaly – jako kdyby šlo o pouhé hologramy a jejich projektory ztrácely výkon. Začaly mizet.

„Počkejte!“ vykřikl. „Nechod'te!“

Seskočil z okna a rozběhl se přes ulici. S každým krokem ale byly postavy stále průsvitnější.

Když byl kousek od nich, byly téměř nerozeznatelné. Natáhl se a chtěl vzít ženu za ruku. Jeho dlaň ale prošla skrz, jako by to byl duch.

„Prosím, řekněte mi, co jste zač!“ škemral.

Muž otevřel ústa, aby mu odpověděl, ale jeho hlas zanikl v dujícím větru. Oliver byl stále zoufalejší.

„Co jste zač?“ zeptal se znovu a snažil se překřičet vítr. „Proč mě sledujete?“

Muž se ženou rychle mizeli. Muž znovu promluvil. Tentokrát Oliver něco zaslechl.

„Jsi předurčený...“

„Cože?“ nechápal Oliver. „Jak to myslíte? Nerozumím.“

Ale než měl kdokoli z nich možnost něco říct, postavy zmizely úplně. Byly pryč.

„Vraťte se!“ vykřikl Oliver do prázdné ulice.

A pak, jako by mu někdo šeptal do ucha, zaslechl jemný ženský hlas. „Zachrániš lidstvo.“

Oliver otevřel oči. Byl zpátky ve výklenku zalitým bledým světlem procházejícím oknem. Bylo ráno. Cítil, jak mu buší srdce.

Sen jím úplně otrásl. Co tím ten muž myslel, když řekl, že je předurčený? A co to s tou záchranou lidstva? A vůbec, co byli ti dva zač? Šlo o výplody jeho fantazie, nebo něco jiného? Na Olivera toho bylo moc.

Když se trochu vzpamatoval, cítil Oliver, jak se ho zmocňuje nový pocit. Naděje. Někde hluboko uvnitř cítil, že zažije důležitý den. Že se všechno změní.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Náladu Oliverovi ještě vylepšilo zjištění, že ho první hodinu čekají přírodní vědy, což znamenalo, že uvidí paní Belfryovou. Dokonce i když šel přes hřiště a uhýbal basketbalovým míčům, které, jak předpokládal, mířily záměrně na jeho hlavu, vzrůstalo v něm vzrušení.

Dostal se ke schodišti a poddal se valící se vlně dětí, která ho hnala jako surfaře až do čtvrtého patra. Tam se protlačil ven a zamířil ke třídě.

Znovu tam byl první. Uvnitř už čekala paní Belfryová v šedých lněných šatech a připravovala na stůl řadu malých modelů. Oliver si všiml, že jde o malý dvojplošník, horkovzdušný balon, kosmickou raketu a moderní letadlo.

„Dnes se budeme učit o létání?“ zeptal se.

Paní Belfryová sebou trhla, očividně si nevšimla, že do třídy vešel jeden ze studentů.

„Aha, Oliver,“ pronesla a usmála se. „Dobré ráno. Ano, máš pravdu. Předpokládám, že o těchto vynálezech určitě něco víš.“

Oliver přikývl. Jeho kniha vynálezců měla celou jednu část vyhrazenou létání. Od prvních balonů vynalezených francouzskými bratry Montgolfiéry, přes rané návrhy letadel bratří Wrightů až po raketovou vědu. Stejně jako zbytek knihy, i tuto část četl tolikrát, až se mu z větší části vryla do paměti.

Paní Belfryová se usmála, jako kdyby předem věděla, že Oliverovi bude tohle téma blízké.

„Možná budu potřebovat, abys mi to pomohl vysvětlit ostatním,“ řekla mu.

Oliver se usadil na místo a začervenel se. Neměl rád, když musel mluvit před spolužáky, zvláště, když si o něm mysleli, že je šprt. Tímhle by jim to dokonale potvrdil a přilákal k sobě víc pozornosti, než by chtěl. Na paní Belfryové ale bylo něco uklidňujícího, jako kdyby si myslela, že Oliverovy vědomosti by měly být něco, z čeho je potřeba mít radost, a ne se tomu posmívat.

Oliver si vybral místo téměř v přední řadě. Když už bude muset mluvit před ostatními, bude radši, když se na něj ostatní nebudou obracet přes rameno. Takhle uvidí jen ty čtyři děti, které budou sedět před ním.

Pak už se do třídy začali hrnout a zabírat si místa Oliverovi spolužáci. V místnosti začal narůstat hluk. Oliver nikdy nechápal, kde lidé berou tolik témat k hovoru. On by sice mohl mluvit o vynálezcích a vynálezech téměř do nekonečna, ale nenapadalo ho nic jiného, o čem by si mohl kdo chtít povídat. Mátlo ho, že ostatní dokážou vést nezávazné rozhovory, a jak se mohou tak dlouho věnovat něčemu, co on sám považoval za naprosto nedůležité věci.

Paní Belfryová zahájila výuku a zamávala přitom rukama ve vzduchu, jako by se snažila všem naznačit, že mají mlčet. Oliverovi jí bylo líto. Zdálo se, že se musí hodně snažit, aby

byly děti v klidu. Byla tak milá a jemná, že se nikdy neuchýlila ke zvyšování hlasu nebo ke křiku. Její metody vyžadovaly celou věčnost, než zabraly. Nakonec ale třída začala utichat.

„Dnes, děti,“ začala paní Belfryová, „tu mám problém, který potřebuji vyřešit.“ Pozvedla dřívko od nanuku. „Potřebovala bych, aby mi někdo z vás řekl, jak udělat, aby tahle věc létala.“

Ve třídě znovu vypukla vřava. Někdo vykřikl.

„Prostě to hodte!“

Paní Belfryová dřívko hodila. To ale urazilo stěží dvě stopy a pak dopadlo na zem.

„No, nevím, jak vám,“ pronesla paní Belfryová, „ale mně to připadalo spíš jako pád. Chci, aby to letělo. Aby se vznášelo ve vzduchu, ne se řítilo přímo k zemi.“

Paul, ten kluk, který se Oliverovi minulou hodinu posmíval, vykřikl jiný návrh. „Proč ho nevystřelíte jako z praku?“

„To je zajímavý nápad,“ přikývla paní Belfryová. „Já vám ale zapomněla něco říct. Tohle dřívko je ve skutečnosti deset stop dlouhé.“

„Tak udělejte deset stop široký katapult!“ zasmál se někdo.

„Nebo na to přidejte rakety!“ ozval se někdo další.

Celá třída se rozesmála. Oliver se zavrtěl. Přesně věděl, jak zařídit, aby to dřívko letělo. Šlo jen o fyziku.

Paní Belfryové se nějak podařilo třídu zase uklidnit.

„Přesně stejný problém řešili bratři Wrightové, když

se pokoušeli sestrojít první letadlo. Jak napodobit ptačí let. Nebo jak změnit tohle,“ – pozvedla vodorovně dřívko – „v křídla, která se udrží ve vzduchu. Takže, ví někdo, jak to dokázali?“

Zalétla pohledem k Oliverovi. Ten polkl. Sice nechtěl mluvit před třídou, na druhou stranu chtěl ale paní Belfryové ukázat, jak moc je chytrý.

„Musíte vytvořit vztlak,“ pronesl tiše.

„Co prosím?“ zeptala se paní Belfryová, i když Oliver docela jistě věděl, že ho dobře slyšela.

Zaváhal a pak promluvil o něco hlasitěji. „Musíte vytvořit vztlak.“

Sotva domluvil, okamžitě se začervenál. Cítil, jak se mění ovzduší v místnosti. Napětí žáků kolem. Takže tolik k tomu, že nevidí zírající oči. Teď doslova cítil, jak se mu propalují do zad.

„A co je to vztlak?“ zeptala se paní Belfryová.

Oliver si olízl suché rty a potlačil strach. „Vztlak je název síly, která působí proti gravitaci. Gravitace vždy stahuje objekty směrem k zemskému jádru. Vztlak je síla, která působí opačným směrem.“

Odněkud zezadu zaslechl Paulův šepot, který se mu uštěpačně posmíval. „Síla, která působí opačným směrem.“

Několik studentů se uchechtlo. Oliver cítil, jak se mu v těle samovolně napínají svaly.

Paní Belfryová si tichých posměšků očividně nevšímala.

„Hmm,“ řekla, jako kdyby to všechno slyšela poprvé.

“To zní složitě. Působit proti gravitaci? Není to nemožné?”

Oliver se znovu neklidně zavrtil. Nejraději by už nemluvil, stáhl by se a ušetřil si posměšky ostatních. Očividně ale odpověď neznal nikdo jiný než on a paní Belfryová z něj nespouštěla povzbudivý pohled.

“Není to nemožné,” odpověděl Oliver nakonec – nemohl si pomoci. “Pro vytvoření vztlaku stačí změnit rychlost proudění vzduchu kolem objektu. Což se dá provést změnou jeho tvaru. U toho dřívka je potřeba zakřivit horní stranu. To znamená, že když se dřívko bude pohybovat kupředu, bude vzduch nad ním a pod ním proudit různými cestami. Nahoře po křivce a dole po přímé trase.”

Oliver domluvil a pevně stiskl rty. Nejen, že odpověděl na její otázku, ještě to všechno jasně vysvětlil. Nechal se unést a teď se mu za to budou všichni pořádně posmívat. Připravil se na nejhorší.

“Mohl bys nám to nakreslit?” zeptala se ho paní Belfryová.

Natáhla k němu ruku, ve které držela fix na tabuli. Oliver vykulil oči. Mluvit byla jedna věc. Postavit se před ostatní a něco nakreslit bylo něco úplně jiného!

“Raději ne,” zamumlal na půl úst.

Ve výraze obličeje paní Belfryové si všiml záblesku porozumění. Nejspíš si uvědomila, že ho dotlačila až na okraj jeho komfortní zóny. Nebo spíš daleko za něj a to, co po něm

teď chtěla, bylo naprosto nemožné.

„Vlastně,“ pronesla, stáhla ruku s fixem a o krok ustoupila, „bude asi lepší, když to, co Oliver vysvětlil, nakreslí někdo jiný.“

Samantha – jedna z drzých dětí toužících po pozornosti – vyskočila z místa a vytrhla paní Belfryové fix. Společně pak zamířily k tabuli a začaly kreslit obrázek toho, co Oliver popisoval.

Jakmile se ale paní Belfryová otočila, ucítil Oliver, jak mu něco narazilo do hlavy. Podíval se, co to bylo a všiml si koule zmuchlaného papíru u nohy. Natáhl se pro ni, ale rozhodně ji nechtěl rozbalit. Věděl, že uvnitř bude nějaký nepříjemný vzkaz.

„Hej...“ zasyčel Paul. „Neignoruj mě. Přečti si to!“

Oliver nervózně rozbalil papírovou kouli. Uhladil ji a pak si přečetl vzkaz naškrábaný téměř nečitelným písmem. Hádej, co ještě lítá.

V tu chvíli mu do hlavy narazilo něco dalšího. Další papírová koule. A pak další a další a další.

„HEJ!“ vykřikl Oliver. Vstal a prudce se otočil.

Otočila se i paní Belfryová. Zamračila se.

„Co to má být?“ zeptala se rozčíleně.

„Jen jsme hledali další věci, které létají,“ pronesl nevinně Paul. „Jedna asi Olivera náhodou trefila.“

Paní Belfryová se zatvářila skepticky. „Oliver?“ zeptala se a obrátila se na něj.

Oliver se posadil zpátky na místo a spustil rameny. „Je to tak," zamumlal.

Samantha mezitím dokončila nákres a paní Belfryová tak mohla věnovat pozornost třídě. Ukázala na tabuli, kde teď byl nákres křídla. Ne rovného, ale protáhlého – vypadalo trochu jako na stranu položená kapka. Dvě tečkované linky znázorňovaly proudící vzduch nad a pod křídlem. Proud vzduchu kopírující tvar zahnuté části křídla vypadal jinak než ten, který byl pod křídlem.

„Nějak takhle by to mělo vypadat," pronesla paní Belfryová. „Ale pořád nevím, jak tohle vytváří vztlak."

Oliver dobře věděl, že to paní Belfryová samozřejmě ví. Po zásazích papírovými koulemi se mu ale nechtělo znovu mluvit.

Pak si ale něco uvědomil. Ať už udělá cokoli, nikdy to nepřestane. Buď tu bude tiše sedět a budou si ho dobírat jen tak bez důvodu, nebo promluví a budou si ho dobírat za to, že je chytrý. Uvědomil si, co mu vyhovuje víc.

„Protože vzduch proudící různými cestami vytváří přítlačnou sílu," vysvětlil. „A pokud vezmeme v potaz třetí zákon Isaaca Newtona – že každá akce vyvolá odpovídající opačnou reakci – je jasné, že v reakci na přítlačnou sílu vyvolá proud vzduchu pod křídlem vztlak."

Složil si ruce na hrudi a pohodlně se opřel.

Paní Belfryová se zatvářila vítězoslavně. „Přesně tak, Oliver."

Obrátila se zpátky k nákresu a přikreslila několik šipek. Oliver

cítil, že ho do hlavy zasáhla další papírová koule. Tentokrát si jí ale nevšiml. Už mu bylo jedno, co si o něm myslí jeho spolužáci. Popravdě předpokládal, že jen žárí, protože on měl mozek a znal super věci, jako například fyzikální zákony Isaaca Newtona, zatímco oni dokázali tak maximálně zmuchlat papír a trefit jím někoho do hlavy.

Složil si ruce ještě o něco pevněji a nevšiml si dalších koulí narážejících mu do hlavy. Soustředil se na nákres paní Belfryové. Nakreslila šipku mířící dolů. Vedle ní napsala přítlačná síla. Druhá šipka mířila nahoru a nesla popisek vztlak.

„A co horkovzdušné balony?“ vykřikl někdo zezadu. „Ty takhle určitě nefungují a přesto létají.“

Oliver se otočil a pátral po původci otázky. Byl to našťavaně se tvářící chlapec s hustým obočím a dolíčkem na bradě – předtím házel s Paulem papírové koule.

„Tam jde zase o úplně jiný zákon,“ vysvětloval Oliver. „Balony létají, protože horký vzduch stoupá vzhůru. Bratři Montgolfiérové, kteří vynalezli horkovzdušný balon, si uvědomili, že když se vzduch zachytí v nějaké obálce – třeba balonu – tak ta obálka pak stoupá vzhůru, protože hustota horkého vzduchu uvnitř je, v porovnání s chladným vzduchem kolem, nižší.“

Chlapce jako by Oliverovo vysvětlení ještě víc popudilo. „No a co rakety?“ zkusil to znovu. „Nemají menší hustotu než vzduch, nebo co jsi to teď tvrdil. Přesto letí nahoru. Letí. Jak funguje tohle, chytráku?“

Oliver se pousmál. „Tady jde zase o třetí pohybový zákon Isaaca Newtona. Jenže tentokrát nejde o vztlak, ale o rozpínání. Rozpínání pohání i parní stroj. Rychlé hoření vyvolává rozpínání. Vzhledem k tomu, jak velká je ale raketa, musí jít o masivní rozpínání.“

Oliver na sebe byl hrdý. Dokonce i když na něj děti zíraly, jako by byl cvok, bylo mu to jedno.

Obrátil se zpátky čelem k tabuli. Tam stála paní Belfryová a hrdě se usmívala.

„Víte, co měli všichni tihle vynálezci společného?“ zeptala se. „Montgolfiérové, Wrightové a Robert Goddard, který jako první zkonstruoval raketu s kapalným pohonem? Řeknu vám to. Dělali věci, které ostatní považovali za nemožné! Jejich vynálezy byly šílené. Představte si, že by někdo tvrdil, že stejný princip, jaký se používá u starých čínských katapultů, můžeme využít k tomu, abychom vynesli člověka do vesmíru! A přesto vytvořili přelomové vynálezy. Vynalezli věci, které změnily svět – celé směřování lidstva!“

Oliver věděl, že teď mluví hlavně k němu. Říká mu, že nezáleží na tom, co lidé dělají, nebo říkají – nikdy by se neměl nechat zastrašit.

A pak se stalo něco pozoruhodného. V reakci na zápal paní Belfryové celá třída ohromeně ztichla. Nebylo to vynucené ticho, ale pokorné ticho těch, kteří se právě naučili něco nového.

Oliverovi se sevřel žaludek. Paní Belfryová byla opravdu ta nejúžasnější učitelka. Byla jedinou osobu, která kdy ukázala

stejně nadšení pro fyziku, vědu a vynálezce, které cítil i on sám. Dokonce se jí na chvíli podařilo utiřit i Oliverovy drzé spolužáky.

V tu chvíli narazil do okna poryv větru tak silný, až zadrnčely skleněné tabulky. Celá třída poskočila leknutím a obrátila pohled ven.

„Zdá se, že bouře udeří už brzy,“ pronesla paní Belfryová.

Ještě, než domluvila, ozval se z rozhlasu ředitelův hlas.

„Žáci, právě jsme obdrželi varování od Národní meteorologické služby. Bude se jednat o bouři století. Bouři, kterou jsme ještě nezažili. Opravdu nevíme, co očekávat. Z bezpečnostních důvodů proto starosta ruší zbytek dnešního vyučování.“

Všichni začali jásat a Oliver měl co dělat, aby slyšel poslední slova ředitelova oznámení.

„Bouře udeří během hodiny. Venku čekají autobusy. Jděte prosím přímo domů. Během bouře se oficiálně nedoporučuje být venku. Opakuji, že bouře udeří asi za hodinu. Jedná se o upozornění pro celé město, takže vás budou rodiče očekávat. Kdokoli, kdo se bude toulat venku, bude čelit trestu.“

Dětem kolem jako by to bylo všechno jedno. Slyšely jen, že škola končí a hodlaly si to užít. Sesbíraly si knihy a valily se ven ze třídy jako stádo buvolů.

Oliver se svými věcmi nijak nespěchal.

„Dnes sis vedl opravdu skvěle,“ pochválila ho paní Belfryová, když uložila jeden z modelů do tašky.

“Zvládneš se dostat domů?” Zdálo se, že má starost, aby se mu něco nestalo.

Oliver přikývl, aby ji ujistil, že se nic neděje. “Pojeďu autobusem, jako všichni ostatní,” pronesl a uvědomil si, že přitom bude muset vydržet cestování s Chrisem. Zachvěl se.

Oliver si přehodil batoh přes rameno a společně s ostatními dětmi vyšel ven. Nebe bylo temné, skoro černé. Působilo to zlověstně.

Se skloněnou hlavou zamířil Oliver k autobusové zastávce. V tu chvíli si ale koutkem oka všiml něčeho mnohem děsivějšího, než byla obrovská bouře – Chris. A společně s ním se hnali jeho kumpáni.

Oliver přidal do kroku, mířil k prvnímu autobusu v řadě. Autobus byl plný dětí a očividně se chystal k odjezdu. Aniž by se Oliver podíval, kam autobus jede, naskočil do něj.

Právě včas. Dveře zasyčely a zavřely se za ním. O zlomek sekundy později se na jejich druhé straně objevil Chris a zlobně se mračil. Jeho kumpáni stáli kolem a prohlíželi si Olivera přes dveře. Ty teď fungovaly jako chabý štít z tenkého skla.

Autobus se rozjel a zachránil tak Olivera před jejich zuřivými pohledy.

Nabíral rychlost a Oliver se zadíval z okna. Olivera vyděsilo, když si uvědomil, že Chris a jeho kumpáni nastoupili do druhého čekajícího autobusu. Ten teď jel stejnou cestou, jako Oliverův.

Těžce polkl. Chris a jeho kamarádi byli v druhém autobuse. Oliver věděl, že když ho uvidí vystupovat, vystoupí i oni. Vrhnou

se na něj a seřezou ho. Kousl se do rtu a přemýšlel, co dál. Kdyby tak existoval jeho neviditelný plášť. Právě teď by byl pravý čas na jeho použití!

Ozvalo se hrozivé zapraskání a nebe jako by se otevřelo. Spustil se prudký déšť a oblohu křížovaly blesky. Takže tolik k té hodině času, kterou údajně měli. Bouře už přišla.

Autobus nebezpečně zakličkoval. Oliver se chytil kovové tyče, rameny narážel do ostatních dětí stojících kolem. Situace se náhle proměnila ze zlověstné na dost děsivou.

Nebem se mihl další rozeklaný blesk. Děti v autobuse vyjekly strachem.

Oliver si uvědomil, že by bouři mohl využít ve svůj prospěch. Vystoupit na správné zastávce nepřipadalo v úvahu – Chris a jeho kumpáni by tam na něj už čekali. Musel proto vystoupit tam, kde to nebudou předpokládat. Musí splynout s davem. Vzhledem k prudkému dešti a všeobecnému zmatku by se mu mohlo podařit uniknout jejich pozornosti.

Ve chvíli, kdy autobus zpomalil kvůli zastávce, vyrazila velká skupina dětí ke dveřím. Oliver se rozhlédl a zjistil, že jsou přímo na hranicích lepšího sousedství, kde zřejmě žila většina dětí navštěvujících Campbellovu juniorskou střední. Oliver to tam sice neznal moc dobře, ale zhruba tušil, kudy se odsud dostat domů.

Vmísil se tedy do davu a vystoupil z autobusu na neznámé zastávce. Okamžitě ho zalil déšť. Snažil se držet se skupinou dětí, ale většina se jich rozprchla různými směry. Navíc měly děti

naspěch kvůli špatnému počasí. Než se Oliver vzpamatoval, stál na chodníku úplně sám.

Ani ne o sekundu později zastavil v zastávce druhý autobus. Oliver si přes zamlžené okno všiml Chrise. A pak si Chris očividně všiml Olivera. Začal totiž divoce gestikulovat jeho směrem a zřejmě něco pokřikoval na své přátele. Oliver nepotřeboval, aby mu někdo vysvětlil, co Chrisova gestikulace znamená. Šel si pro něj.

Oliver se rozběhl.

Sice v podstatě nevěděl, kde je, přesto utíkal. Běžel směrem, o kterém matně tušil, že by měl vést k němu domů.

Neohlížel se, prostě běžel. Cítil náporu větru a deště, které mu ztěžovaly pohyb. Věděl ale, že by mu mohly pomoci, protože Chris bude mít se svým zavalitým tělem mnohem větší problémy.

Oliver si náhle uvědomil, že Chris není jeho jedinou starostí. Byli s ním i všichni jeho přátelé. Obzvláště ta dívka uměla běhat. Oliver si dovilil se ohlédnout a viděl, že ho začíná dohánět.

Proběhl kolem několika obchodů a pak zahrnul do uličky vedoucí někam za ně. Obíhal nejrůznější překážky jako převrácené nákupní vozíky a prázdné krabice, kterými zmítal vítr.

Zahrnul za roh a na okamžik se tak ztratil z dohledu pronásledujících tyranů.

Ve chvíli, kdy silný poryv větru převrátil jeden odpadkový koš, dostal Oliver nápad. Bez zaváhání se vrhl do koše, přelezl hniijící jídlo a prázdné obaly, až ho zvenčí nemohlo být vidět.

Pak se schoulil do klubíčka a čekal.

Na kusu chodníku, který viděl, se objevila dívka. Přešla do kroku a začala se rozhlížet. Určitě ho hledala. Pak zaslechl další dusající kroky a viděl, že dívku doběhl Chris a zbývající kumpáni.

„Kam zmizel?“ slyšel Oliver vykřiknout jednoho z nich.

„Jak jsi ho mohla ztratit?“ ozval se Chrisův hlas.

„Prostě tady byl a pak byl najednou pryč!“ vykřikla dívka.

Oliver se ani nehnul. Srdce mu divoce bušilo a měl pocit, že mu nepatří ani ruce ani nohy.

„Udělal nějaký ty svoje čáry,“ pronesl Chris.

Oliver se ve své páchnoucí, temné skrýši zamračil. Co tím Chris myslel.

„To je fakt ujetý,“ vyhrkla dívka. „Jako že jen tak zmizel?“

„Už jsem vám to říkal, ne?“ odpověděl Chris. „Je to zrůda.“

„Možná je posedlý,“ pronesl jeden z chlapců.

„Nebud' blbej,“ štěkl Chris. „Není posedlý. Je na něm ale něco fakt divného. Teď už mi věříte?“

„Já jo,“ prohlásila dívka. Oliver si uvědomil, že její hlas slyší z větší dálky.

Opatrně vykoukl a viděl, že Chris i s kumpány míří pryč.

Oliver čekal. Dokonce ani když utichla ta podivná konverzace,

ve které se zabývali přímo jím, nechtěl opustit bezpečí odpadkového koše. Pořád ještě hrozilo, že opodál čeká někdo z nich a doufá, že zjistí, kam se Oliver poděl.

Netrvalo dlouho a déšť ještě zesílil. Oliver slyšel, jak tvrdě buší do odpadkového koše. Teprve v tu chvíli akceptoval, že je Chris opravdu pryč. Dokonce i když chtěl zbít Olivera, nestál by kvůli tomu v takovémhle dešti. Oliver si byl téměř jistý, že ani Chrisovi kumpáni nebudou tak vytrvalí.

Rozhodl se tedy vylézt z koše. Když se ale přesouval k jeho ústí, opřel se do koše ohromný poryv větru. Srazil Olivera zpátky do jeho hlubin. Pak zřejmě vítr změnil směr, protože Oliver cítil, jak se koš pohnul. Vítr byl tak silný, že ho valil po ulici!

Oliver se zapřel o stěny svého kovového vězení. Jediné, co cítil byl strach. Nedokázal se zorientovat, převracel se ze strany na stranu. Z paniky a neustálého otáčení se mu zvedal žaludek. Oliver by byl nejradši, kdyby to všechno skončilo, ale zdálo se, že počasí má jiné úmysly. Smýkalo jeho košem a metalo ho ze strany na stranu.

Náhle narazil Oliver hlavou do stěny koše. Byl to prudký náraz. Zajiskřilo se mu před očima. Oliver vydechl a vše pohltila temnota.

*

Oliver pomalu otevřel oči, první, co uviděl, byl klenutý strop jeho kovového vězení. Otáčení přestalo, ale zvenčí bylo stále slyšet vytí větru a dunění bouře. Zamrkal a snažil se zorientovat. Po ráně, která ho srazila do bezvědomí, mu tepalo v hlavě.

Netušil, jak dlouho byl mimo, ale viděl, že je celý pokrytý odpadky. Zvedl se mu žaludek.

Oliver se rychle vyhrabal ven. Když vykoukl, viděl, že je nebe temné a jako šedá opona z něj padá déšť.

Když se postavil, trvalo jen několik sekund a už byl zase skrz naskrz promočený. Zamnul si ruce – marně se pokoušel si je takhle zahřát. Roztřeseně se rozhlédl, aby zjistil, kde je.

Náhle si uvědomil, kam se dostal. Kovový koš ho totiž dokutálel až ke staré továrně! Tentokrát se v ní ale svítilo.

Údivem otevřel ústa. Měl snad halucinace? Možná, že je ještě zmatený po ráně do hlavy.

Déšť neustával – stále Olivera bičoval. Světla továrny působila jako maják, táhla chlapce k sobě.

Oliver přidal do kroku. Stoupl na trávník obklopující továrnu, ten se mu pod nohama prohnul, byl také celý rozmáčený – jako miniaturní bažina. Oliver prošel kolem továrny, prodral se kopřivami a břečťanem. Spěchal, aby se co nejdříve dostal k zadnímu vchodu. Aby se měl kde ukrýt. Dveře na tom byly stejně, jako když tu byl posledně – pootevřené tak akorát, aby se jimi protáhl dovnitř. Rychle to udělal a uvědomil si, že je zase v té samé potemnělé místnosti. Že cítí stejný pach prachu a opuštěné budovy.

Oliver se zastavil. Ulevilo se mu, že je pryč z deště. Čekal, až se mu oči přizpůsobí temnotě. Když se to stalo, viděl, že je všechno tak, jak to bylo předtím. Všude prach, pavučiny, nepoužívané staré stroje. Až na to, že...

Oliver si všiml tenké rovné čáry na podlaze. Nebyla to barva, ale světlo. Světelný paprsek. Oliver věděl, že každý paprsek musí mít nějaká zdroj, takže vyrazil kupředu. Sledoval světlo jako cestu z drobečků. Doběhl až na jeho konec, kde narazil na pevnou cihlovou zeď.

To je divné, pomyslel si Oliver, když zastavil a dotkl se zdi prsty. Světlo nemůže procházet skrz objekty.

Rozhlížel se, ohmatával zeď a přemýšlel, jak je to možné, že světlo prochází skrz pevnou překážku. Náhle rukou narazil na něco jiného. Kliku?

Oliver ucítil příval naděje. Stiskl kliku a když se ozval hlasitý skřípot, odskočil.

Země se zachvěla. Oliver zakolísal. Snažil se udržet rovnováhu, zatímco se země pod jeho nohama pohybovala.

Otáčel se. Nejen on, ale i zeď. Muselo jít o nějaký ohromný otočný mechanismus! Jak se otáčela, zalila Olivera ohromná záře.

Oliver zamrkal. Náhlé světlo ho oslepilo. Kvůli pohybuující se podlaze navíc ztrácel rovnováhu. Připadal si nejistě.

A pak, stejně náhle, jako pohyb začal, i ustal. Ozvalo se cvaknutí a zeď zapadla na místo. Oliver se zakymácel, tentokrát kvůli prudkému zastavení.

Rozhlédl se a to, co viděl, ho šokovalo. Stál v úplně novém křídle továrny. Bylo plné úžasných, fantastických vynálezů. Nešlo o ty pavučinami pokryté, skřípající, rezavé relikty, které viděl předtím. Od podlahy po strop – kam jen jeho oko dohlédlo

– stály nové, lesklé a opravdu velké stroje.

Oliver si nemohl pomoci. Nadšeně se rozběhl k prvnímu stroji. Měl pohyblivé rameno, které se otáčelo přímo Oliverovi nad hlavou. Ten se příkrčil v pravou chvíli. Rameno ho minulo a ruka na konci ramene vložila uvařené vejce do snídaňového pohárku na vajíčka. Hned vedle byly dvě mechanické ruce bez těla – a hrály na piano. Do rytmu jim tikal ohromný mosazný metronom.

Oliver byl tak zaujatý a rozradostněný vynálezy kolem, že si ani nevšiml podivného miskovitého stroje ze včera, ani muže, který na něm pracoval. Náhle zakukala mechanická kukačka v kukačkových hodinách. Oliver uskočil stranou a narazil přitom do cizího muže. V tu chvíli si uvědomil, že tam není sám.

Oliver leknutím zalapal po dechu a prudce se obrátil. Náhle si uvědomil, na koho se dívá. I když byl mnohem starší než na obrázku v knize, věděl Oliver, že hledí do očí Armanda Illstroma.

Prudce vydechl. Nemohl tomu uvěřit. Jeho hrdina byl přímo před ním, opravdu stál přímo před ním, živý a zdravý!

“Vida!” usmál se Armando. “Čekal jsem, kdy se tu ukážeš.”

KAPITOLA PÁTÁ

Oliver ohromeně zamrkal. Na rozdíl od zaprášené a pavučinami pokryté továrny, která byla na druhé straně mechanické zdi, byla továrna na téhle straně vyhřátá a blýskala se čistotou. Všechno tu žilo.

„Není ti zima?“ zeptal se Armando.
„Vypadáš, že jsi zmokl.“

Oliver sklouzl pohledem zpátky k vynálezci. Šokovalo ho, že opravdu stojí přímo před ním. Několik okamžiků se nezmohl na slovo.

Pokusil se vyslovit, „zmokl jsem,“ ale to, co z něj vyšlo, bylo jen jakési zachrochtání.

„Aha, aha,“ pronesl Armando. „Připravím ti něco horkého k pití.“

I když to byl jasně Armando z Oliverovy knihy vynálezců, měl obličej poznamenaný časem. Oliver v hlavě rychle počítal. Věděl, že Armandova továrna fungovala během druhé světové války. Že Armando byl v době rozkvětu továrny zhruba dvacetiletý mladík, což znamenalo, že teď mu muselo být přes devadesát! Teprve teď si Oliver všiml, že se Armando opírá o hůlku.

Oliver následoval Armanda po továrně. Sice byla osvětlená, ale světlo ani zdaleka nepronikalo do všech koutů, takže Oliver netušil, co jsou všechny ty výtvořky kolem. Předpokládal, že jde o další Armandovy skvělé vynálezy. A že, na rozdíl od těch na

druhé straně, opravdu fungují.

Prošli chodbou. Oliver stále ještě nemohl uvěřit tomu, že je to všechno skutečné. Předpokládal, že se každou chvíli musí probudit a uvědomit si, že je to jen sen, který se odehrává v jeho hlavě, zatímco je v bezvědomí.

A aby to všechno bylo ještě fantastičtější a neskutečnější, byla celá továrna vystavěná jako králičí nora – labyrint plný dveří a oblouků, schodů a chodeb a všechno se to spojovalo na hlavním podlaží. Dokonce i když předtím obešel továrnu dokola, nezdálo se mu na ní nic zvláštního. Žádné stopy po schodištích ani ničem podobném. Oliver se snažil všechno si racionálně vysvětlit. Zřejmě to bylo tím, že byla továrna tak obrovská, a proto nebylo zvenčí nic poznat. Vypadala prostě jako cihlová kostka. Nebylo možné rozpoznat uspořádání interiéru. Nikdo by navíc něco takového ani nečekal. Věděl, že Armanda považují za bláznivého, ale vnitřní prostory jeho továrny byly naprosto bizarní!

Oliver se cestou rozhlížel. Skrz sklo jedněch dveří viděl obrovský stroj, který mu připomněl raný prototyp počítače Charlese Babbage. Za jinými dveřmi byla místnost s vysokým stropem, v mezipatře byla řada obrovských teleskopů namířených k rozměrnému oknu.

Oliver následoval starého vynálezce a konečně měl pocit, že bude moct promluvit. Nakoukl do další místnosti, kolem které procházeli. Byla plná automatů s děsivě lidskými rysy. V další byl vojenský tank vyzbrojený nejpodivněji vypadajícími

zbraněmi, jaké kdy Oliver viděl.

„„Horácia si nevšímej,“ pronesl náhle Armando. Oliver se s trhnutím probral z úvah.

Rozhlédl se a pátral přitom po Horáciovi. V myšlenkách už si představoval všemožné stroje, které si mohly vysloužit podobné jméno. Teprve pak si všiml smutně se tvářícího bloodhonda ležícího na pelechu.

Armando pokračoval. „„Jeho artritida je ještě horší než moje. Chudáček je kvůli tomu dost mrzutý.“

Oliver si psa rychle prohlédl. Horácio začenal, pak složil hlavu a s unaveným odfrknutím usnul.

Armando se ztuhle vbelhal do malé kuchyňky a Oliver ho následoval. V kuchyňce byl nepořádek, vlastně vypadala přesně tak, jak by člověk očekával od muže, který se posledních sedmdesát let soustředil na tvorbu bláznivých vynálezů, které nikdy nefungovaly.

Olivera oslnila blikající zářivka.

„„Máš rád rajčatovou polévku?“ zeptal se Armando náhle.

„„Eh...“ vydechl Oliver. Očividně měl stále problém promluvit. Vlastně mu dělal problém i fakt, že mu jeho hrdina nabízí polévku.

„„Budu to brát jako ano,“ usmál se laskavě Armando.

Oliver ho sledoval, jak vzal ze skříně, jejíž dvířka jen tak tak držela na pantech, dvě plechovky polévky. Potom vyndal ze zásuvky přístroj, který připomínal otvírák na konzervy, ale byl

tak velký, že k jeho používání byly potřeba obě ruce.

„Když říkají, že není nutné znovu vynalézat kolo, mají pravdu,“ pronesl Armando a uchechl se Oliverovu udivenému pohledu.

Konečně byly konzervy otevřené a Armando se pustil do ohřívání polévky v hrnci na malém plynovém sporáku. Oliver si připadal naprosto ztuhlý. Nemohl se hnout, dokonce ani promluvit. Mohl jen zírat na starého muže na skutečnou, živoucí, dýchající verzi svého hrdiny. Několikrát se i štípl, aby se přesvědčil, že nesní. Bylo to ale skutečné. Skutečně tu byl. Skutečně byl v jedné místnosti s Armandem Illstromem.

„Posaď se, prosím,“ pronesl Armando, když na rozviklaný stůl postavil dvě misky polévky. „A jez.“

Oliver si naštěstí vzpomněl, jak se sedá. Přijal tedy nabízené místo a připadal si přitom opravdu zvláště. Armando se pomalu usadil na druhé židli. Oliver si všiml, že má zamlžený pohled a na obličejích skvrny vybledlé kůže. Jasně příznaky vysokého věku. Když Armando položil ruce na stůl, zdálo se, že jsou všechny klouby jeho prstů nateklé a zarudlé od artritidy.

Když Oliver ucítil vůni polévky, zakručelo mu v žaludku. I když byl ze všeho v šoku a nebyl si jistý, co dál, přemohl ho hlad. Ještě, než měl čas se nad tím zamyslet, chopil se lžice. Vzápětí zjistil, že je polévka opravdu dobrá. Chutnala mnohem lépe než cokoli, co zatím uvařili jeho rodiče. Znovu ji ochutnal a nevíšal si přitom, že ho pálí na patře.

„Chutná?“ zeptal se Armando a sám přitom nabíral

polévku mnohem pomaleji.

Oliver se přiměl být alespoň trochu slušný a mezi jednotlivými lžičkami polévky rychle přikývl.

„Doufám, že se trochu rozeřeješ,“ dodal laskavě Armando.

Oliver si nebyl jistý, jestli tím myslí rozeřtí z chladného deště, nebo jeho komunikační schopnosti. Od chvíle, kdy sem přišel toho totiž opravdu moc nenamluvil. Byl tak rozechvělý z bouře a ze setkání s Armandem, že jeho schopnost komunikace naprosto selhala.

Zkusil to tedy teď, pokusil se vyslovit jednu z otázek, které ho pálily nejvíc. Když ale otevřel pusou, vyšlo z ní místo slov jen ohromné zívnutí.

„Jsi unavený,“ pronesl Armando. „No samozřejmě. Tady vedle je pokoj, kde si můžeš schrupnout. Přinesu ti nějaké přikrývky, protože počasí je opravdu chladné.“

Oliver zamrkal. „Schrupnout?“

Armando přikývl a pak vysvětlil. „Přece nepůjdeš do toho psího počasí, ne? Podle posledního hlášení od starosty bychom se měli schovat minimálně na několik hodin.“

Vůbec poprvé se Oliver v myšlenkách obrátil k rodičům. Pokud poslechli starostovu výzvu a vrátili se domů, co se asi stalo, když zjistili, že je tam jen jedno z jejich dětí? Netušil, jak dlouho byl v koši, jak dlouho zůstal v bezvědomí, ani jak dlouho už byl vlastně v továrně. Bojí se teď o něj?

Pak zavrtěl hlavou a setřásl ze sebe všechny obavy. Rodiče

si toho nejspíš ani nevšimli. Proč by se měl vzdát příležitosti odpočinout si ve skutečné posteli. Zvláště, když doma na něj čekal jen ubohý výklenek?

Vzhlédl k Armandovi.

“To zní opravdu dobře,” řekl. Konečně se mu podařilo vyslovit celou větu. “Děkuji.” Odmlčel se a zvažoval, co dál. “Mám na vás spoustu otázek.”

“Budu tu i potom, co se probudíš,” pronesl laskavě Armando. “Budeš sytý, odpočatý a zahřátý. Pak si můžeme promluvit o čem budeš chtít.”

V jeho pohledu bylo něco vědoucího. Oliver se zamyslel, jestli o něm náhodou Armando něco neví. O jeho podivné moci, vizích a o tom, co by asi mohly znamenat. Oliver ty myšlenky ale rychle potlačil. Samozřejmě, že Armando nic nevěděl. Na Armandovi nebylo nic magického. Byl to jen starý vynálezce v podivné továrně, ne nějaký mág, kouzelník nebo něco takového.

Oliver cítil, jak ho únava zmáhá stále víc a víc. Nezmohl se ani na námitku. Bouře, posledních několik dní stresu z nové školy, nedostatek jídla, všechno si to na něm náhle vybralo svoji daň.

“Dobře,” souhlasil. “Ale bude to jen na chvíli.”

“Samozřejmě,” odpověděl Armando.

Oliver vstal a promnul si unavené oči. Armando své křehké tělo podpíral hůlkou.

“Tudy,” pronesl Armando a pokynul směrem k úzké, špatně osvětlené chodbě.

Oliver nechal Armanda jít jako prvního. Unaveně se šoural v krátkém odstupu. Měl pocit, že má neskutečně těžké nohy. Jako by si teprve teď uvědomil tíhu všeho toho stresu a smutku.

Na konci chodby byly podivné dřevěné dveře – byly nižší než klasické dveře a nahoře měly klenbu, jako by patřily k nějaké kapli. Dokonce v nich bylo i malé okénko rámované leštěným kovem.

Armando otevřel dveře a pokynul Oliverovi, aby šel dál. Oliver cítil jakési nervózní očekávání, překročil práh.

Místnost byla větší, než očekával a v porovnání s kuchyní také byla v mnohem lepším stavu. Působila útulným dojmem. Byla v ní velká postel s bílou peřinou a polštáři, navíc na ní čekala vlněná příkrývka. Pod oknem s dlouhými modrými závěsy stál stůl s válečnými figurami. V jednom rohu stálo polstrované křeslo a hned vedle něj knihovna plná knih s dobrodružnými příběhy.

Připomínalo to pokoj, o jakém by snil jedenáctiletý chlapec. Rozhodně to vypadalo lépe než výklenek v chladném koutě nevybaveného obývacího pokoje. Při té vzpomínce se Olivera zmocnil smutek. Silnější, než pocit smutku ale byl pocit vděku za tuto možnost tomu všemu alespoň na pár hodin uniknout.

Oliver se podíval na Armanda. „Tohle je opravdu hezký pokoj,“ řekl. „Vážně vám nevadí, když tu zůstanu?“

Uvědomil si, že jeho promočené oblečení a zabahněné boty zanechávají stopy po celé továrně. Místo toho, aby mu Armando vynadal nebo ho přímo potrestal – jako to udělali jeho rodiče

kvůli promočenému svetru – se jen vědoucně usmál.

“Doufám, že se dobře vyspíš a až se probudíš, bude ti dobře,” řekl. Pak se otočil a odešel.

Oliver ještě sekundu ohromeně stál a pak si uvědomil, že je příliš unavený na to, aby se držel na nohou. Chtěl se zamyslet nad všemi podivnostmi, které dnes zažil, najít v nich nějaký smysl, přehrát si je a uspořádat. Ovšem jediné, co teď chtělo a zvládalo jeho tělo, byl spánek.

Svlékl tedy mokré oblečení, navlékl na sebe velké pyžamo, které na něj čekalo ve skříni a zalezl do postele. Matrace byla tak pohodlná. Peřina byla teplá a voněla čerstvou levandulí.

Když se Oliver schoulil ve velké, vyhřáté posteli, cítil se bezpečněji než kdy dřív. Konečně měl pocit, že je někde, kam patří.

KAPITOLA ŠESTÁ

Všude bylo naprosté ticho. Oliverovi se do víček opřelo jasné sluneční světlo. Pomalu je otevřel. Mezerou v závěsech procházel paprsek světla.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.